

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
San-Francisco năm 2005

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội San-Francisco năm 2005	1
Phần Hỏi - Đáp	20

Giảng Pháp tại Pháp hội San-Francisco năm 2005

Lý Hồng Chí

Ngày 5 tháng 11, 2005

(vỗ tay nhiệt liệt; các học viên: Kính chào Sư phụ!)

Chào tất cả! *(vỗ tay; các học viên: Kính mời Sư phụ ngồi)* Tôi đứng vậy để mọi người nhìn rõ hơn. Mọi người vất vả quá. *(vỗ tay)* Đã lâu rồi [tôi] không qua miền Tây [Mỹ quốc], cũng vẫn luôn mong gặp mặt mọi người. Hiện nay chính là giai đoạn thời gian để các đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh; làm các việc thật vất vả. Nhưng dù thế nào đi nữa, hiện nay các đệ tử Đại Pháp ngày càng thành thực. Thuận theo sự tiến triển không ngừng của toàn thể tiến trình Chính Pháp, thì những biến hoá trên hình thể chính thể cũng rất to lớn.

Như mọi người đã thấy —thông qua thái độ của con người thế gian đối với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp, cũng như nhận rõ sự vô sỹ của các kênh truyền thông vu khống của Trung Cộng— rằng hiện nay đã khác nhiều rồi. Đã là như vậy, thì đối với các đệ tử Đại Pháp mà nói, đó cũng là tương đương với ở một hoàn cảnh mới, tại một điều kiện mới mà tiến hành khảo nghiệm. Bởi vì hễ khi hoàn cảnh có nói lỏng thì thường dễ nảy sinh một loại tâm lý biếng trễ, lúc áp lực giảm đi khiến tâm lý buông chùng, chính là không còn quá khẩn trương nữa; như vậy là không được. Trên thực tế, đã là một người tu luyện, mọi người đều gặp phải hoàn cảnh nào

đi nữa đều không thể không tinh tấn. [Hoàn cảnh] càng buông lỏng, thì trên thực tế khảo nghiệm đối với chư vị cũng càng nghiêm túc. Dầu tình huống biến đổi như thế nào, thì điều kiện tu luyện, yêu cầu về cảnh giới tu luyện, những việc đó vĩnh viễn không biến đổi; do đó mọi người không được buông lơi. Hơn nữa mọi người cũng đã thấy rồi, tuy rằng hình thế có biến đổi, nhưng con tà linh kia vẫn chưa bị thanh lý toàn bộ hết vào lúc cuối cùng. Tại thời gian này đây, nó vẫn còn đang có tác dụng rất xấu tệ.

Lấy San Francisco [làm ví dụ], tôi phát hiện rằng hoàn cảnh tại trung tâm thành thị San Francisco cũng như toàn thể vùng Bay Area là chưa được [đạt]; nhân tố tà ác tại đó vẫn còn rất nhiều. Trên thực tế, đối với các địa phương ấy, chư vị nên lấy đó làm trọng điểm, tới khu có nhiều người Hoa để giảng chân tướng, cứu độ các cộng đồng người Hoa đã bị đầu độc nghiêm trọng. Như mọi người đã thấy, những đoàn khách du lịch đi và đến từ Trung Quốc, và đó là nơi mà họ tập trung đông. Toàn bộ các nơi khác vùng Bay Area cũng có người Hoa nhưng họ rất phân tán. Mục đích mọi người giảng chân tướng chính là để cứu độ nhiều chúng sinh hơn nữa, mà bị đầu độc nghiêm trọng nhất chính là người Trung Quốc. Từ bề mặt mà xét, các đệ tử Đại Pháp đang phản đối bức hại, còn về thực chất thì trách nhiệm lớn nhất của các đệ tử Đại Pháp chính là cứu độ chúng sinh; đó cũng là thể hiện chân thực của chứng thực Pháp. Cuộc bức hại đối với các đệ tử Đại Pháp và đối với dân chúng Trung Quốc là do ác đảng phát khởi tại Trung Quốc, do vậy [nơi] mọi người cần nhắm thẳng vào là Trung Quốc, cũng chính là nhắm thẳng vào người Trung Quốc.

Nơi các khu phố Tàu chính là nơi người Trung Quốc tập trung lại vắng, thế nên mọi người không thể lơ lửng nơi đó, không thể bỏ qua một nơi có thể [giúp] các đệ tử Đại Pháp phát huy tác dụng lớn như vậy được. Vậy nên mọi người cần nên thử nghĩ xem, và hãy coi trọng, rằng liệu có phải bởi vì chur vị trước đây cảm giác nơi đó tà ác quá, nên hơi sợ? Ai đang sợ ai đây?

Tại cuộc bức hại tàn khốc bậc nhất này, các đệ tử Đại Pháp tại Trung Quốc đều không vì bị đe dọa mà sợ; [họ] đã vượt qua, và hơn nữa, đã luyện đến thành thực. Thực ra, chur vị hãy quay đầu lại xem, cuộc bức hại này dường như không có [trật] tự, [nhưng] sự biến hoá của hình thể và sự xuất hiện các tình huống khác nhau, đều chẳng phải có mục đích hay sao? Bất kể đó là nguyện vọng của Sư phụ hoặc là do cự thế lực thao túng, thì chẳng phải đều là vì mục đích cuối cùng là các đệ tử Đại Pháp sẽ tu thành và tà ác sẽ bị giải thể? Hết thảy điều đó có thể không có [trật] tự sao? Chỉ là vì không để cho những người xấu thấy rằng đó là có [trật] tự. Dưới chính quyền của ác đảng Trung Cộng, nếu nó muốn đá đảo ai, trong quá khứ, thì liệu người đó có thể trụ lại quá ba ngày không? Chur vị đã qua sáu, bảy năm trên lịch rồi; điều này đối với bản thân đảng tà ác kia mà xét chính là việc khó mà tin nổi. Người thường có thể làm được vậy không? Có thể trụ vững vậy không? Sự việc này có phải là sự việc của người thường không? Người thường có thể làm nổi việc này không? Chỉ có người tu luyện, chỉ có người được chur Thần bảo hộ mới có thể vượt qua được. Chẳng phải như vậy sao? Do vậy các đệ tử Đại Pháp không phải sợ gì hết. Đặc biệt là bên ngoài Trung Quốc, một cách tương đối, chẳng phải hoàn

cảnh nói lỏng hơn hay sao? Như vậy chư vị còn có gì phải sợ? Hơn nữa chư vị đang cứu độ một cách đường đường chính chính, và nhắm thẳng vào sinh mệnh con người mà cứu độ họ, con người sẽ cảm nhận thấy điều ấy. Và lại khi giảng thanh chân tướng, thiện tâm mà chư vị phát xuất ra, chính niệm mà chư vị phát xuất ra, đều đang giải thể tà ác, đều đang khiến các sinh mệnh được cứu độ [trở nên] thanh tịnh và suy xét tự bản thân họ; có thể khiến con người thật sự nhận thức ra vấn đề này một cách có lý trí. Tất nhiên, lúc con người thể gian một khi thanh tịnh ra thì lập tức sẽ khác ngay.

Còn có một số học viên nhận thức không rõ ràng những biến đổi về hình thể do chứng thực Pháp mang lại; đây là điều mà các địa phương nói chung thường có [một số] hiện tượng cá biệt này; tức là mỗi khi tiến trình Đại Pháp bước sang một giai đoạn mới, có một số học viên dùng nhân tâm để đo lường tu luyện trong Đại Pháp. Con đường tu luyện này của các đệ tử Đại Pháp chính là tu luyện mà không thoát ly thế tục, chính là con đường ấy. Như vậy, tu ngay trong xã hội người thường, nếu không bị nhiễm theo xã hội người thường, thì tức là người thường đang được chư vị biến đổi; khẳng định là như vậy. Do đó Đại Pháp, trong toàn thể tiến trình Chính Pháp, đang mau chóng cải biến hết thảy; các đệ tử Đại Pháp cũng đang chứng thực Pháp, đang cứu độ chúng sinh, đang thanh trừ tà ác vốn bức hại đệ tử Đại Pháp. Sự biến hoá của tình huống trên chính thể sẽ không ngừng làm xuất hiện tại thế gian các trạng thái khác nhau vào các thời kỳ khác nhau; đó chính là điều mà các học viên gọi là 'tiến trình Chính Pháp'. Nhưng mỗi khi xuất hiện sự biến đổi trạng thái một cách minh

tỏ, thì có một số học viên cá biệt không theo kịp. Không theo kịp ấy, rồi sẽ tìm ra một [lý] cứ to lớn nhất, nói rằng ‘Chẳng phải chúng ta tham dự chính trị? Chúng ta lẽ nào tu luyện như thế này?’ Kỳ thực, những ai nói lời như thế, về căn bản đang dùng nhân tâm để coi xét tu luyện, dùng nhân tâm để đối đãi chính mình; chỗ căn nguyên [sâu xa] nhất chính là [do] tâm sợ hãi đang khởi tác dụng.

Tôi từng giảng rằng, hình thức tu luyện ngày nay của các đệ tử Đại Pháp chính là như vậy, chính là tu luyện giữa những người thường, không thoát ly thế tục mà tu luyện. Trước đây khi tôi giảng Pháp đã bàn về [điều này] rồi, rằng chính vì đệ tử Đại Pháp tu luyện như thế, nên mới có thể làm điều chưa từng có trong lịch sử: con người có thể tu thành Thần. (vỗ tay) Vì giữa cái ‘hiện thực’ của xã hội này, thì chính là bản thân này của người tu luyện là [phần] ngay trong những dẫn dụ mê mờ của lợi ích thế tục mà tự hành xử cho thật ngay chính, ngay trong dẫn dụ mê mờ mạnh mẽ của thế tục mà có thể vứt bỏ chấp trước của con người, có thể vứt bỏ các chủng các loại vướng mắc tình cảm. Hình thức tu luyện ấy, chính là nhắm thẳng vào ‘nhân tâm’, cũng chính là trực tiếp nhắm thẳng vào cảm quan bề mặt nhất của người tu luyện, và phản ảnh tư tưởng cũng như hành vi trực tiếp của con người. Như vậy đối với một cá nhân mà xét, [nếu] có thể vứt bỏ tất cả trong tu luyện, [thì] chẳng phải cá nhân ấy đang tu luyện? Chẳng phải cá nhân ấy ngay giữa lợi ích hiện thực hết sức thiết thực mà sắp đặt [vị trí] bản thân mình? Người thường làm được vậy chăng? Không làm được. Người tu luyện trong quá khứ làm được vậy chăng? Cũng không làm

được. Do đó các phương thức tu luyện trong quá khứ, các chủng các loại phương thức tu luyện được lưu lại từ lịch sử xã hội nhân loại đều là thoát ly thế tục mà tu luyện; họ không dám tu ngay tại thế tục này, họ nhìn nhận rằng không cách nào có thể tu ngay trong thế tục này. Đó là vì [họ] không có Đại Pháp, không có Đại Pháp để chỉ đạo người tu luyện. Hôm nay có Đại Pháp chỉ đạo rồi, chư vị có thể làm được như vậy; trên thực tiễn, chư vị đã thật sự làm được như vậy. Nói cách khác, không chỉ con đường tu luyện này [được] khai sáng, mà còn là [chư vị] qua thực tiễn đã chứng minh đầy đủ sự chính xác của con đường ấy và sự thành thực của các đệ tử Đại Pháp qua quá trình tu luyện; hiện nay [chư vị] chính là đang ở giai đoạn cuối cùng bước về viên mãn; từ bấy lâu nay, [chư vị] đều luôn vững chắc phi thường. Dẫu rằng có xuất hiện thiếu sót thế này thế khác —thực ra loại tu luyện nào cũng đều sẽ như vậy cả— trên đường tu đều có những [người] không tu đến cuối; điều đó cũng bình thường. Trong khảo nghiệm về nhân tâm, đối với người tu luyện nào mà xét cũng vậy, khi ở trong hai loại nhận thức khái niệm ‘người’ và ‘Thần’, và khi [chúng] đụng độ với nhau, thì sẽ xuất hiện trạng thái ấy. [Khi] tư tưởng của con người chiếm thượng phong, [thì] vị ấy bước hướng sang phía ‘con người’; [khi] tư tưởng của Thần và chính niệm của con người chiếm thượng phong, [thì] vị ấy bước hướng sang phía ‘Thần’.

Thực ra, mọi người thử nghĩ xem, chính trị là gì? Một số người hẳn không hiểu những hành động phản đối bức hại [thì] nói nào là làm chính trị; tôi thấy rằng đối với một số vị cá biệt trong nội bộ các đệ tử Đại Pháp mà nói, đều là [vì] tâm sợ hãi, căn bản chính là vì ‘nổi

sợ' đang lộng hành, chính là sự lo lắng của con người. Còn nói về người thường nhận thức như thế nào, thì các đệ tử Đại Pháp không cần quan tâm đến họ. Đệ tử Đại Pháp các vị chỉ cần hành xử thật ngay chính, thì chư vị sẽ cải biến được hoàn cảnh xung quanh, chư vị sẽ cải biến được người ta. Chư vị không cần nói nhiều quá, Đại Pháp của tôi là để giảng cho các đệ tử Đại Pháp ngày nay, không phải để giảng cho người thường, không cần chú trọng quá nhiều vào việc người ta nghĩ gì. Chỉ cần chư vị có thể bước đi thật ngay chính trên con đường tu luyện của mình tại thế gian con người, thì ai cũng đều sẽ nhìn nhận được chư vị một cách đúng đắn.

Chính trị là gì? Từ những lý niệm của những người khác nhau tại thế gian mà giảng thì cũng là khác nhau. Thực ra tôi bảo với mọi người rằng, khái niệm về chính trị của người Trung Quốc là những hoạt động của các hình thức chính thể cũng như của người ta mà liên quan tới các vấn đề chính quyền chính sách, [chúng] được coi là 'làm chính trị'. Còn ở xã hội Tây phương thì khác; tại khái niệm của họ thì cho rằng các hoạt động xã hội nào tại xã hội, mà không thuộc về phạm trù kinh tế, không thuộc về phạm trù tôn giáo, thì đều là 'làm chính trị'. Tuy nhiên, dấu định nghĩa của nó là gì đi nữa, dù nhận thức như thế nào đi nữa, vấn đề mà tôi muốn giảng cho mọi người là: hình thức tu luyện là không có cố định vào một cái khung [cứng nhắc]. Tu luyện trong lịch sử mà chư vị nhận thức ấy, có Phật giáo và Phật giáo nguyên thủy, có Đạo giáo và phương thức tu luyện của Đạo nguyên thủy, có một số hoạt động tôn giáo như Thiên Chúa giáo và Cơ Đốc giáo, v.v., trong quá khứ còn có một số tôn giáo cổ xưa cũng như tín ngưỡng vào Thần. Tín ngưỡng tôn

giáo cũng là hành vi tu luyện của con người, trong quá trình tín ngưỡng ấy con người có thể đề cao cảnh giới tư tưởng bản thân mình, đó là một loại phương thức tu hành. Dẫu là trong khái niệm của văn hoá phương tây có danh từ “tu luyện” hay không, thì họ cũng là thuộc về tu luyện, đều là yêu cầu tự mình đề cao. Sinh mệnh đi hướng về Thần, đó chẳng phải là một quá trình tu luyện sao? Dù chư vị chọn phương thức nào đi nữa, thì tất cả các phương thức được lưu lại từ lịch sử đó —tôi nói với chư vị rằng— chúng đều không phải là phương thức tu luyện duy nhất trong vũ trụ; lại càng không phải là tất cả các sinh mệnh trong vũ trụ, nhất là con người, lại [buộc] phải tuân theo một số phương thức đó; vậy nên đó không phải là con đường duy nhất hướng đến Thần. Đó chỉ là một vài loại văn hoá tu luyện mà vô lượng vô số không đếm được chư Thần đã lưu lại cho con người; chỉ là vậy thôi; hơn nữa vẫn còn không thể thật sự đưa thân người hoặc chủ nguyên thần tu luyện trở thành Thần. Tu luyện trong quá khứ đều là phó nguyên thần; [còn] cá nhân chân chính ấy, dẫu có tu thế nào đi nữa, [khi] phó nguyên thần đi rồi, thì con người vẫn chuyển sinh trong luân hồi thế gian. Phật Thích Ca Mâu Ni từng giảng rằng tu luyện có tám vạn bốn nghìn Pháp môn; đó cũng chỉ là nhận thức được giảng ra tại cảnh giới của Ông, trong một phạm vi nhất định. Đạo gia giảng ba nghìn sáu trăm Pháp môn, đó cũng là họ ở tại cảnh giới của mình mà nhận thức đến vậy. Kỳ thực, Pháp Lý mà họ giảng cấp cho con người là có hạn; trong vũ trụ rất cuộc là có bao nhiêu con đường có thể đưa sinh mệnh thăng hoa, [bao nhiêu] phương thức hồi trở về trên? Số ấy không đếm được, có bao nhiêu chúng sinh thì có bấy

nhieu con đường; nhiều đến như vậy. Nhiều hình thức tu luyện như thế, tất nhiên sẽ không thể đưa hết vào xã hội nhân loại. Trong vũ trụ có vô số vô lượng chư Phật, nhiều vô kể chư Thần; hơn nữa với mỗi chúng Thần thì đều cho rằng vũ trụ đã cao đến đỉnh đầu rồi, bên trên là không còn sinh mệnh nữa, lên trên là vào tình huống không có gì cả; thực ra, tại cảnh giới to lớn hơn còn có các cảnh giới to lớn vô tỷ, cao siêu vô tỷ, và còn có vô số không đếm được chư Phật chư Thần khác còn cao hơn nữa; họ nhìn chư Thần ở bên dưới và thấy đều cho đó cũng là như những người thường. Rất ráo là có bao nhiêu đường đạo? Không thể đếm được. Mọi người có biết Thích Ca Mâu Ni Phật, Ông chứng ngộ Pháp môn của mình, danh từ gọi khái quát là “Giới Định Huệ”, đó chính là con đường mà bản thân Thích Ca Mâu Ni chứng ngộ. Trong thiên thể có nhiều Phật đến thế, vô lượng vô kể, vậy mà trong vũ trụ không có một vị Phật thứ hai nào có điều chứng ngộ là Giới Định Huệ cả. Nói cách khác, mỗi một vị Thần đều có con đường riêng của mình, tại thể hệ của mỗi một vị Thần đều có tiêu chuẩn về các cảnh giới và yêu cầu Pháp Lý về đề thăng hoặc giáng hạ cho các chúng sinh; như vậy các phương thức tu luyện trong đó có nhiều hay không? Nó nhiều vô cùng.

Giảng đến đây tôi nói với mọi người rằng, phàm trong vũ trụ này đã có nhiều phương thức tu luyện đến như vậy, từ con người [ở] đây mà nhìn, [thì hỏi] trong [thời kỳ] Chính Pháp này yêu cầu các đệ tử Đại Pháp chọn lấy một phương thức tu luyện nào mà chẳng tu luyện được? Nói cụ thể một chút, nếu như tôi, Sư phụ, không bảo chư vị đi theo con đường như ngày hôm nay, [mà] đổi một phương thức khác, thì [chư vị] cũng có thể

tu luyện viên mãn. Mọi người đều biết vũ trụ đang trong Chính Pháp, hết thủy đều [làm] lại mới, cũng chính là tương đương với nói rằng ‘tái tạo càn khôn, tái tạo vũ trụ’. Vũ trụ tương lai [cùng] các sinh mệnh tương lai là [theo] phương thức nào, tồn tại theo phương thức như thế nào, lấy Pháp và phương thức độ nhân như thế nào để lưu lại cho tương lai, những điều ấy không phải là điều mà sinh mệnh trong quá khứ có thể quyết định được, cũng không phải là điều mà một sinh mệnh riêng nào có thể quyết định được, dù cao đến mấy cũng không được, bởi vì đây là điều mà tương lai cần. Phàm đã [căn cứ theo] những gì tương lai cần và không cần để [quyết] định, mọi người hãy nghĩ xem, nếu như Sư phụ bảo chư vị tu luyện trong phương thức chính trị của xã hội như thế này, thì có được không? (vỗ tay) Được! Nhất định là được, nhất định có thể được. Chỉ cần có yêu cầu tiêu chuẩn của Pháp, sinh mệnh có thể đề thăng lên được, chỉ cần sinh mệnh có thể đạt đến cảnh giới cao, thì nhất định là được rồi; bởi vì đây là lựa chọn của vị lai, là lựa chọn của vũ trụ tương lai, là lựa chọn phương thức tu luyện của các đệ tử Đại Pháp. (vỗ tay) Chỉ là vì Sư phụ đã không cấp cho chư vị lựa chọn theo con đường đó, không bảo chư vị đi theo con đường tu luyện đó; tôi dạy cho chư vị một phương thức tu luyện rộng rãi hơn và tốt nhất: ‘Đại Đạo vô hình!’ (vỗ tay) Mỗi cá nhân đều là một [thành] viên trong xã hội, mỗi cá nhân đều đang ở các giai tầng khác nhau của xã hội, mỗi cá nhân đều có nghề nghiệp công tác và học vấn kỹ năng khác nhau của mình trong xã hội. Tại các hoàn cảnh riêng, trong ‘vô hình’ ấy, [chư vị] đều có thể tu luyện trong chỉ đạo của Đại Pháp, không có đóng khung vào một cái khuôn nào,

không có hình thức tôn giáo, không có giới luật. Đó là sự việc mà không một vị Thần nào trong lịch sử dám làm; tôi và các đệ tử Đại Pháp hôm nay đã làm rồi. (vỗ tay) Tại sao vậy? Bởi vì Pháp rất lớn, vì Đại Pháp của vũ trụ đang trực tiếp [cứu] độ các đờ [đệ] Đại Pháp, do đó mới làm được [như vậy].

Thực ra —tôi giảng thêm một bước nữa— thế nào gọi là ‘làm chính trị’, thế nào gọi là ‘hình thức tu luyện’? Rất nhiều người hiểu sai ở chỗ này. Nếu như nói: tôi, Lý Hồng Chí, đời này lựa chọn làm bậc đế vương, [và] dẫn dắt một loạt các thần dân theo tu luyện; hỏi vậy có được không? (vỗ tay) Được! Nhất định là [tu] được! Chỉ cần Pháp [là] chính và có thể đảm bảo các sinh mệnh đề thăng, chỉ cần bước đi thật ngay chính con đường ấy, thì nhất định là có thể [tu thành] được! Nếu thật sự như vậy thì cũng là lựa chọn của vị lai, cũng là yêu cầu của vũ trụ tương lai. [Nhưng] Sư phụ không có bảo mọi người theo con đường đó, chỉ là vậy thôi. Lựa chọn điều gì, đi theo con đường nào, đó là những gì tương lai cần, là điều Sư phụ lưu lại cho các đệ tử Đại Pháp; tôi đã chọn lấy phương thức tu luyện tốt nhất để lưu lại cho mọi người. (vỗ tay) Những điều tôi vừa giảng này, đối với người thường mà nói thì quả là rất khó mà minh bạch rõ ra được [Pháp] Lý tại cao tầng; hoàn toàn không nhận thức được những điều này. Tôi đang giảng Pháp là cho các đệ tử Đại Pháp, trong tâm mọi người thật thanh tỉnh biết rõ các đệ tử Đại Pháp đang làm điều gì. Kỳ thực, Sư phụ vào những năm thời truyền Pháp đã giảng về một việc, mà trước đây có rất nhiều học viên đã từng nghe: Phật gia và Đạo gia đã tranh chấp với nhau vì [muốn] tôi chọn ngoại hình Phật hay là Đạo; vì [muốn] tôi chọn

hình thức ngoại hình của một chủng loại Thần nào đó để sau này ra truyền Pháp, nên đã tranh chấp rất gay gắt; bởi vì nếu chọn lấy một ngoại hình của một chủng loại Thần nào rồi, thì chính là vinh diệu của Thần đó, chính là vinh diệu của những sinh mệnh đó. Mọi người hãy nghĩ xem, thời bấy giờ, Đạo [gia] muốn tôi lấy phương thức của Đạo truyền Pháp, và Đạo giáo xuất hiện vào thời cận đại tại Trung Quốc chính là vì mục đích ấy. Quá khứ Đạo [gia] không có [tôn] giáo; vì là đơn truyền, độc truyền, chứ không thể độ chúng sinh trên [diện] rộng, phổ độ chúng sinh, mang theo nhiều đệ tử, cũng không thể khiến cho nhiều người như thế này viên mãn; do vậy họ mới làm ra Đạo giáo. Những việc ấy đều là lịch sử rồi, đều là những lời đã giảng trước đây, [nay] tôi không lặp lại nữa. Nói cách khác, trong tu luyện của các đệ tử Đại Pháp thì lựa chọn lý luận, phương thức, ngoại hình của chủng loại tu luyện nào, đều rất được chú trọng, đặc biệt [trong đó] là Sư phụ lựa chọn phương thức nào. Bởi vì trong lịch sử họ đã sớm biết rằng Đại Pháp cần được truyền tại xã hội nhân loại nơi đây; cụ thể lực đã làm ra những an bài từ rất lâu rất lâu rồi. Thực ra không chỉ có cụ thể lực đã làm ra những an bài như thế; vũ trụ mệnh mang này; dẫu tôi có giảng cho mọi người như thế nào đi nữa, thì tôi vẫn là giảng trong phạm vi mà chư vị có thể lý giải được. Vật chất này dẫu có thăng hoa như thế nào, đạt đến cảnh giới nào, đó chỉ là một thể hệ to lớn mà thôi; vào tình huống thông thường tôi đều giảng cho mọi người về thể hệ này. Thực ra cũng tựa như thể hệ vũ trụ, thể hệ mệnh mang như thế, đối với chúng sinh bên trong mà nói thì chính là vô biên vô tế, là một vị Thần rất to lớn mà nhìn thì đều nhận thức

cũng như vậy; nhưng nó ở trong một thiên thể xa xôi hơn, mệnh mang to lớn hơn, thì kỳ thực [nó] cũng chỉ là một hạt bụi. Xa xôi bên ngoài hơn nữa còn có vô số các thiên thể như thế, ở những nơi xa đến mức mà Thần cũng không tới được còn có các thiên thể to lớn mệnh mang hơn nữa, các sinh mệnh của họ là như thế nào? Theo phương thức như thế nào mà phân hoạch các tầng thứ? Sinh mệnh đề cao ra sao? Chư Thần của các thể hệ khác đều không [thể] lý giải, thậm chí lý giải không được. Những gì tôi giảng đây, đối với chư Thần của các vũ trụ khác nhau mà nói là những điều bất khả tư nghị.

Điều tôi muốn nói với mọi người là, rất nhiều điều tại xã hội nhân loại cũng không hề đơn giản. Như mọi người đã biết, các ngành nghề tại xã hội nhân loại ngày nay thật phong phú đa dạng, muôn hình muôn vẻ; xã hội hiện đại này dường như vô cùng phồn vinh, cái gì cũng có. Tại sao như vậy? Vì sao trong xã hội cổ đại không hề xuất hiện loại tình huống này? Đó là vì rất nhiều các sinh mệnh của các thiên thể vô cùng xa xôi của các vũ trụ như tôi vừa giảng đều đã đưa những thứ của họ vào [xã hội] con người nơi đây. Tại sao? Tôi vừa giảng rằng Sư phụ cần lựa chọn [ngoại hình] Phật hay là Đạo, cả ngoại hình ấy cũng rất được chú trọng. Thực ra chỉ vậy thôi sao? Con đường tu luyện, các chủng các loại phương thức tu luyện được sáng tạo cho lịch sử nhân loại, [và] thực ra phương thức tồn tại và đặc điểm văn hoá của rất nhiều dân tộc, [chúng] thấy đều [do] chư Thần của các thiên thể xa xôi ấy đã đưa một bàn chân vào [nơi đây], đều là để triển hiện con đường của họ cho Đại Pháp; ý nghĩa là, Lý Hồng Chí cần lựa chọn điều gì, thì đều [đã] ở nơi đây, mọi người đều công bình. Chẳng hạn tôi lấy vài ví

dụ đơn giản [như sau]. Mọi người đều biết về hội họa, về âm nhạc, điêu khắc, cũng như khoa học kỹ thuật hiện đại; đó đều là các loại kỹ năng khác nhau trong đời sống con người, dường như là do bản thân con người sáng tạo vì một xã hội nhân loại phồn vinh; thực ra, hoàn toàn không phải vậy. Tại sao? Tôi bảo mọi người rằng, đó chính là tu luyện; đó chính là đặc điểm cảnh giới sinh mệnh trong các thể hệ rất xa xôi. Bởi vì việc đề cao cảnh giới chủng loại ấy cũng là dung [hợp] giữa nhận thức về kỹ năng và Pháp, [là] đề cao trong [quá trình] nhận thức; cũng là vươn lên hướng thượng không có giới hạn về cảnh giới. Các lập tử tổ [hợp] thành không gian cao tầng [là] nhỏ hơn; trường âm thanh cũng là cấu thành từ các lập tử vật chất vi quan cấu thành; [nên] âm nhạc êm tai hơn, màu sắc mỹ lệ hơn; hết thảy vật chất [ở đó] đều là vật chất cấu thành từ các lập tử vi quan của tầng cao, [mà] các sinh mệnh ở không gian tầng thấp không tìm thấy được; các tác phẩm và kỹ năng cũng cao siêu hơn nhiều, thần kỳ hơn nhiều; sự đề cao của sinh mệnh cũng là đề cao đồng thời cả cảnh giới và kỹ năng, là đề cao mà tự bản thân nhận thức được tại các cảnh giới khác nhau. Nói cách khác, dùng khái niệm của con người trên Trái Đất mà giảng, chư vị có thể sáng tác ra điều gì thật tốt đẹp, thì ấy là vì chư vị là người tốt, hoặc vì chư vị làm điều tốt nào đó. Nói một cách khác nữa, chư Thần thấy cá nhân chư vị tốt thì mới cấp trí huệ cho chư vị, mới để chư vị sáng tạo ra những điều ấy; (vỗ tay) xã hội nhân loại chẳng phải do chư Thần khống chế? Thực ra trong những việc đó đều có nhân tố của Pháp; nếu như tôi để mọi người dùng phương thức đó thì hỏi có thể tu luyện hay không? Cũng tu luyện được như nhau cả thôi; chỉ

có điều tôi không bảo chư vị đi theo con đường ấy; đó là phương thức được lựa chọn của các thiên thể khác nhau, của các sinh mệnh khác nhau.

Trong [khi] Chính Pháp tôi còn phát hiện một loại tình huống; tình huống gì? Tại một thiên thể mệnh mang thật xa xôi, về sự đề thăng của sinh mệnh, [họ] có nhận thức khác biệt phi thường so với các sinh mệnh tại thể hệ thiên thể mà chư vị đang ở hiện nay; họ dựa vào kỹ năng, họ lấy việc kỹ năng không ngừng được vươn lên là loại phương thức duy trì. Tất nhiên Thần tại tầng cao hơn một bậc lấy việc có thể phát minh hay không điều gì đó và có thể sáng tạo hay không [điều gì đó] của tầng thấp hơn dung [hợp] với việc đề cao cảnh giới của họ; cảnh giới của họ đề cao lên thì để cho họ mở mang trí huệ, để cho họ tạo ra, sáng tạo, đề thăng lên; sau khi đề thăng lên thì họ có thể không ngừng nhận thức ra rằng bản thân mình vì có đạo đức đề cao lên rồi mới đắc được như thế, rằng vì bản thân mình có cảnh giới cao rồi mới có thể đề cao được như thế. Toàn thể thiên thể mệnh mang không sánh nối kia đều là truy cầu như vậy đối với đề cao kỹ năng. Điều ấy nếu so với thể hệ vũ trụ này quả là khác hẳn so với tu luyện mà chúng sinh tại thể hệ vũ trụ này có thể nhận thức tới được, nhất là vào thời hiện đại. Do vậy, khung thể hùng vĩ to lớn ấy kỳ thực có trình tự và phong phú phức tạp phi thường; [những gì] triển hiện tại trước mắt nhân loại, [những gì] con người có thể [hiểu] biết được, thậm chí cho đến những kỹ năng và các phương diện văn hoá của nhân loại và các phương thức sinh tồn khác nhau của nhân loại, con người cho rằng [những điều ấy] dường như là vì mục đích cho phần vinh xã hội nhân loại; [về]

một số học vấn và các kỹ năng khác nhau, con người chỉ coi [những điều ấy] là để cho cuộc sống bản thân mình được phong phú qua thực tiễn xã hội và [là để] sáng tạo ra văn hoá của bản thân mình. Tất cả đều không phải vậy; con người không có sáng tạo ra gì cả, không hề sáng tạo nổi bất kể điều gì; nếu như [điều ấy] chưa có trong vũ trụ, thì con người hoàn toàn không sáng tạo ra được. Bao gồm cả những thứ căn bản nhất ở xã hội hiện nay, cũng đều là do chư Thần khác nhau quăng vào đây; bởi vì xã hội nhân loại chính là [tuân theo] ‘tương sinh tương khắc’; có cái tốt thì phải để nó cũng có cái xấu; nhưng đưa những cái xấu vào không phải với mục đích là làm nó xấu xa đi; đó là vì [các] lý niệm của nhân loại khác biệt quá nhiều, [các] phương thức tồn tại của các sinh mệnh khác biệt quá lớn, có những điều thậm chí là đối lập với phương thức [ngay] chính. Tất nhiên có một số điều [khi] đến nhân loại này thì căn bản hơn; bởi vì xã hội nhân loại có ‘tình’; dưới tác dụng của ‘tình’, con người đã biến những thứ đó trở thành thấp hèn hơn, thậm chí rất dơ dáy bẩn thỉu; so với nguyên ban đầu thì bị xấu tệ hơn rất nhiều; đó là do bản thân con người tạo thành như vậy.

Vừa rồi vì giảng tới vấn đề chính trị và thể nào là làm chính trị, nên đã dẫn ra một số lời Sư phụ [như vậy]. Chính là để đánh thông lối nghĩ cho mọi người, thử coi xem vũ trụ này, nhận thức như thế nào các thứ chủng loại của nhân loại. Không phải như những gì con người tưởng tượng, cũng không đơn giản như thế. Có rất nhiều phương thức tu luyện; Đại Pháp này mà tôi truyền cho mọi người to lớn đến như thế, nhưng có rất ít người thật sự có thể nhận thức được rằng [Pháp ấy]

rốt cuộc to lớn ra sao, xuất sắc đến đâu, vĩ đại nhường nào. Chỉ có người tu luyện tại các cảnh giới khác nhau mới có thể thể ngộ đến sự thần kỳ tại cảnh giới đó, cũng chỉ là một chút xíu vậy thôi. Là người tu luyện khi đang đi về viên mãn, đặc biệt là sau khi viên mãn, thì những gì triển hiện trước mặt người tu luyện quả thực là tốt đẹp hoành tráng phi thường không cách nào có thể hình dung được; chư Thần nào có thể đi qua được trong Chính Pháp đều thấy rằng hết thấy đều muôn vàn kinh ngạc, rằng vũ trụ mới này tráng lệ và thần thánh không gì sánh nổi.

Những điều tôi vừa giảng cho mọi người ấy, là người tu luyện thì mọi người đều có thể nhận thức, cũng đều có thể minh bạch. Đối với người thường thì đừng giảng; chư vị trong khi giảng chân tướng thì chớ giảng những điều này; giảng những điều này thì chư vị sẽ làm họ sợ, chư vị sẽ làm lộn xộn tư tưởng người ta, họ cũng khó nhận thức ra nổi. Khi chư vị giảng chân tướng mà giảng hơi cao [quá] một chút —tôi bảo với mọi người— chư vị chính không phải là đang cứu độ chúng sinh, chư vị chính là đang đẩy chúng sinh xuống. Chư vị không được giảng cao; giảng cao và giảng thấp nhất quyết không chỉ là một vấn đề quá đơn giản là dàn xếp được tốt hay không tốt đâu; mà là vấn đề chư vị cứu chúng sinh hay là huỷ hoại chúng sinh; do đó khi giảng chân tướng thì không được giảng cao. Hiện nay chư vị khi giảng chân tướng chỉ cần nói về bức hại các đệ tử Đại Pháp, ác đảng kia chà đạp nhân quyền của nhân dân Trung Quốc, chà đạp tự do tín ngưỡng, nói về tà ác trong lịch sử đã bức hại nhân dân Trung Quốc, rằng phe Chủ nghĩa cộng sản thế giới tà ác đã bức hại dân chúng, rằng hiện nay các

đệ tử Đại Pháp cũng vậy, đang bị bức hại theo cách ấy; như vậy là đủ rồi. Còn như nói về tu luyện cao tầng hoặc về Thần, thì chư vị chớ nói; người thường rất khó nhận thức đến được. Chư vị có thể nhận thức được những điều ấy, tôi bảo với mọi người, chư vị đã là từ người thường, rồi từng bước từng bước tu luyện đến hôm nay rồi mới có thể nhận được [như thế], mới có thể tiếp thu Pháp Lý tại cao tầng. Sư phụ giảng Pháp cũng là giảng cho chư vị từ nông cạn vào thâm sâu; [nếu] tôi khi mới bắt đầu đã giảng ngay cho chư vị những điều này, vào sáu, bảy năm trước, hoặc bảy, tám năm trước mà tôi lập tức giảng những điều này, thì chư vị cũng không tiếp thu được, [dẫu] chư vị có thể tiếp thu, thì chư vị cũng không thể hiểu rõ ra điều tôi giảng là gì. Vì thế, không chỉ cần giảng chân tướng, mà còn cần dùng trí huệ; cần thực hiện một cách có trí huệ; không được giảng quá cao.

Đã lâu rồi [tôi] không qua đây, mọi người có thể muốn tôi giảng nhiều hơn một chút. *(vỗ tay)* *(các đệ tử: mời Sư phụ tôn kính ngồi lại)* Như thế này nhé: mọi người hãy như mọi khi thường viết câu hỏi ra tờ giấy nhỏ và đưa lên, rồi sau đó tôi giải đáp cho mọi người; [chư vị] hãy viết chữ lớn hơn một chút. Những việc gì không liên quan đến tu luyện thì [chư vị] hãy cố tránh phải hỏi; rất nhiều sự việc mà có thể [qua] bản thân tự mình tu luyện mà giải quyết được, thì cũng gắng sao đừng hỏi; chư vị phải đi con đường của bản thân chư vị. Mỗi học viên đều như thế cả; nếu [do] tôi dắt chư vị vượt qua, thì chư vị hoàn toàn không được tính là [đã] tu luyện; [như thế] chư vị cũng không tu. Do đó có những quan [ái] đều là chư vị tự mình phải vượt qua, đó mới là xuất sắc. Chẳng phải Phật Thích Ca Mâu Ni đã

chúng ngộ ra Giới Định Huệ của chính mình? Đó chẳng phải là Ông đã tự mình vượt qua; chư vị cũng như vậy, đều phải tự mình đi thành con đường của mình. Vậy nhé; mọi người dưới đó có thể đưa các từ [câu hỏi] rồi. (vỗ tay)

Tu luyện không phân [biệt vào] trước hay sau; dẫu ngồi tại đây là học viên mới hay lâu năm, đã là tu luyện mà xét thì đều là ‘nhất thị đồng nhân’. Sư phụ sẽ không vì chư vị là học viên mới mà đối đãi khác đi với chư vị, cũng sẽ không vì chư vị là học viên lâu năm mà đối đãi khác đi với chư vị. Tuy nhiên là các đệ tử Đại Pháp mà nói, [chư vị] là người tu luyện. Người tu luyện ấy, nhất định cần phải tu thể nào cho đúng là người tu luyện. Tất nhiên, là học viên mới thì đều có một quá trình nhận thức, [như thế] không sao cả. Chỉ cần mọi người có thể thật sự tu lên trong Pháp, thường xuyên học Pháp, thì sẽ [thăng] lên rất nhanh.

[Chư vị] có thể đưa các từ câu hỏi lên đây.

Dẫu Sư phụ trong Chính Pháp này có năng lực lớn đến đâu, thì trên bề mặt [đang có] cự thế lực khởi tác dụng làm gián cách; chúng khiến sự năng lực lớn mạnh của Sư phụ bị cách khỏi bề mặt. Trong các tình huống thông thường thì chúng làm gián cách không nổi, nhưng chúng dùng phương thức với rất nhiều lực tiếp [sức] cũng như thể tích to lớn và thời gian không gian rất lâu dài trong thể tích đó làm [thứ] gián cách. Ở ngoài thiên thể mà nhìn thì thấy rất nhanh rồi sẽ xung phá [xong], nhưng tại thời gian trong không gian nhân loại thì cảm giác như thời gian mấy năm. Nhưng hễ xung phá xong, thì Chính Pháp của toàn thể vũ trụ là hoàn tất; do đó trong quá trình xung phá này, chúng cũng làm một số

thủ đoạn đối với Sư phụ; đối với thân thể bề mặt của Sư phụ cũng có một số ảnh hưởng. Từ hồi 20 tháng 7 năm 1999, tà ác đã làm rất nhiều điều xấu; tôi không giảng quá nhiều về những việc đó; Sư phụ phải thanh lý nhiều tà ác đến thế, và Sư phụ đã gánh đỡ nghiệp lực cho rất nhiều học viên; vì thế trên thân thể bề mặt cũng có tổn hại nhất định.

Phần Hỏi - Đáp

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ Thành Đô xin chúc sức khoẻ Sư phụ tôn kính!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! Sư phụ biết hết tình hình tại Thành Đô.

Đệ tử: [Khi] nói cho người thường về “tam thoái”, mà giảng về tiên tri, dịch bệnh, thì có thể nói vậy là quá cao hay không?

Sư phụ: Một số tiên tri, bệnh dịch, chỉ có tác dụng phụ trợ cho giảng chân tướng, điểm tới là dừng. Không thể lấy chúng làm những gì phải giảng nói hoặc chủ yếu của việc giảng chân tướng; nếu thế sẽ làm lệch khỏi những việc và mục đích mà chư vị cần làm; thế cũng là quá dựa vào những lời tiên tri đó. Chúng chỉ có thể có tác dụng phụ trợ cho chư vị; đừng giảng quá nhiều, điểm tới là dừng. Chỉ có giảng chân tướng một cách có trí huệ thì chư vị mới có thể cứu được con người.

Tôi nói về tên đại ma đầu mà mọi người đều biết là ai, [nó] đã bức hại đến chết rất nhiều đệ tử Đại Pháp, Thần Phật không phải là không trừng trị nó; thực ra Thần Phật không phải là không thống hận nó. Tất nhiên tôi nói “thống hận” ấy, là dùng lối tử dụ của ngôn ngữ

con người, tức là không ai là không chán ghét nó. Vậy vì sao không xử lý nó? Như mọi người đã biết, thể hệ của cựu thế lực tuy đã bị thanh lý hết rồi, nhưng bề mặt thể gian vẫn chưa được đột phá tới; ở thể gian chưa có đột phá tới này, từ lịch sử rất xa xưa hàng nghìn vạn năm về trước, cựu thế lực đã đặt định ra rất nhiều thứ. Những thứ mà chúng định ra ấy tựa như một cái bàn đang xoay chuyển, hể hoán chuyển vị trí, liền xuất hiện một thiên tượng nơi ở thiên hạ này; hơn nữa nó lại còn có liên hệ với nhân thế. Cựu thế lực đã định ra những thứ đó từ đầu, chùng nào chưa huỷ bỏ nó đi thì nó vẫn còn [vận] động, vẫn còn vận tác; chính là vì quan hệ ấy mà nó vẫn còn chưa tuyệt khí, nó vẫn còn chưa hạ địa ngục.

Tại sao lại như thế? Mọi người đã biết, mục đích của cựu thế lực chẳng phải để những tên [hề] xấu kia làm ra cuộc bức hại này để khảo nghiệm các đệ tử Đại Pháp? Chúng cho rằng đệ tử Đại Pháp chưa qua hết khảo nghiệm này, còn [phải] liên tục có các học viên chưa bước ra nay bước ra, chư vị nào chưa làm được tốt còn cần phải để họ làm cho tốt. Nếu nói về 'kéo dài' tiến trình hình thể Chính Pháp tại thế gian, thì những học viên đó thật sự là đang 'kéo dài' tiến trình của hình thể [Chính Pháp]. Những vị đó nếu như không quản họ thì họ đã huỷ rồi, thật sự triệt để kết thúc rồi; nhưng trong lịch sử họ đã từng phát nguyện, hơn nữa không thể chỉ lấy một đời để xét cả một sinh mệnh; cần phải lấy trong toàn quá trình lịch sử để xét một sinh mệnh, lẽ nào không quản [họ]?

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Thanh Đảo, Trung Quốc xin chúc sức khoẻ Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Tà ác ở đó không còn diên cuồng được lâu nữa đâu.

Đệ tử: Âm nhạc tương lai sẽ phát triển là lấy âm nhạc triều đại nhà Đường làm cơ sở phải không?

Sư phụ: Xã hội nhân loại đã đi đến bước đi ngày hôm nay rồi, chư vị muốn toàn chọn dùng một phương thức nào đó của lịch sử thì không được nữa. Xét cho cùng, nhân loại cũng đi đến như thế này rồi. [Để] nhân loại quay trở về phương thức sinh sống của con người, hoặc quay trở về cách sống của nhân loại cổ đại, thì hiện nay đã là rất khó thích ứng rồi. Đoạn thời gian Pháp Chính Nhân Gian ấy cũng chỉ là đưa hết thảy sự chân thực của xã hội triển hiện xuất lai mà thôi; tương lai cũng chỉ có kỳ nhân loại tiếp theo được khai thủy thì mới có thể thực hiện lại mới, đi trở lại con đường mới của người.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Thừa Đức tỉnh Hà bắc xin chúc sức khỏe Sư phụ! (Sư phụ: Cảm ơn mọi người) Toàn thể đệ tử Đại Pháp đều nhớ Sư tôn, bước đi thật kiên định phần đường cuối cùng chứng thực Pháp, không cô phụ từ bi cứu độ của Sư tôn.

Sư phụ: Tôi biết các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc sẽ thực hiện tốt, ngoài ra qua thực tiễn thì mọi người đều thấy cả rồi, thật sự càng ngày càng thành thực rồi, càng thực hiện càng tốt hơn. Tu luyện mà, trước đây tôi giảng rồi, sóng lớn gạt bỏ cát, còn dư lại mới là vàng, vàng ròng thì vẫn là vàng ròng.

Đệ tử: [Con xin hỏi,] khi phát chính niệm [thì] thanh trừ nghiệp lực, chủ yếu là chỉ nghiệp lực tư tưởng, hay là bao gồm hết thảy nghiệp lực trên thân thể?

Sư phụ: Phát chính niệm khi đối với bản thân ấy là không phải lấy việc thanh trừ nghiệp lực làm mục đích, mà là để thanh trừ nhân tố can nhiễu tư tưởng chính niệm. Thực ra, phát chính niệm, nghiêm khắc mà nói, là không hề quá coi trọng đối với bản thân nghiệp lực; [việc] người tu luyện trực tiếp phát chính niệm đối với nghiệp lực thậm chí không tất yếu [cần thiết]. Nghiệp lực của người tu luyện rất ít; hơn nữa một số nghiệp lực là được đặt tại các 'quan' dùng để chụ vị còn vượt quan và đề cao bản thân. Phát chính niệm chủ yếu là thanh trừ can nhiễu trong đầu não của mình, khiến đầu não được thanh tỉnh và chính niệm mạnh mẽ hơn nhắm vào bức hại của tà ác, [nhắm] vào những tà linh ở không gian khác kia mà thanh trừ. Nói thí dụ, ác long tà linh của tà Đảng bị tiêu huỷ, sau khi bị đánh tan trở thành những mảnh vụn rời rạc, [thành] những sinh mệnh tà ác hình thù kỳ quái, rồi sau đó lại bị tiêu huỷ một lượng lớn, vẫn còn có một bộ phận rất nhỏ cộng thêm những lạn quý vốn từ các không gian khác ép nhập xuống đây nhưng chưa bị thanh trừ hoàn toàn; chính là những nhân tố tà ác này mang theo những thứ bất hảo đó đến, mà tôi gọi chúng là "lạn quý", chúng xác thực là hình trạng kỳ quái, cấp rất thấp, thậm chí là sinh mệnh rất đơ bản, đều là tham dự bức hại đệ tử Đại Pháp, can nhiễu Chính Pháp. Tất nhiên, những sinh mệnh tà ác mà tôi thường giảng ấy, là gồm cả một số thần vô pháp đã chui vào trong Tam giới, những thần xấu can nhiễu Chính Pháp, trong đó gồm cả cự thế lực, còn gồm cả một số nhân tố can nhiễu mà cự thế lực đã an bài. Trong không gian hiện thực này nguyên lai [từ đầu] vốn có tà linh can nhiễu đến Chính Pháp và đệ tử Đại Pháp, tuy còn lại không

đáng mấy, đều đang khởi tác dụng can nhiễu. Dấu biểu hiện của chúng là duy hộ [Pháp] Lý của cự vũ trụ mà can nhiễu Chính Pháp, hoặc biểu hiện chính là tà ác, thì hẳn phạm là khởi tác dụng phụ diện đối với Chính Pháp và đệ tử Đại Pháp thì đều được tôi gọi [chung] là “tà ác”. Vì vũ trụ đang cải biến, thiên thể vũ trụ to lớn nhường ấy đang trong quá trình cải biến cứu độ vô lượng chúng sinh; dấu sinh mệnh nào đến can nhiễu thì đều là tội cực ác to lớn nhất.

Đệ tử: Xin [Sư phụ] giảng một chút về tính lười nhác, chạy theo cuộc sống sung túc của một số đệ tử.

Sư phụ: Là người thường mà giảng, ở thế gian mà truy cầu cuộc sống sung túc dư giả, có quyền có thế, rạng rỡ tổ tông, có thể chơi trội hơn người trước đám đông, hãnh diện ngạo nghễ, đó chính là điều con người truy cầu. Sau khi trăm tuổi [lìa đời], nghiệp tạo ra ấy sẽ phải xuống địa ngục mà hoàn trả; đó chính là ‘nghiệp lực luân báo’ của người ta. Còn đã là người tu luyện, mọi người là không truy cầu những thứ đó. Không truy cầu những thứ đó, ấy không chỉ là đơn giản mà nói rằng ‘tôi không truy cầu những thứ đó’ vậy đã là tu luyện rồi đâu; mà là trong thực tiễn tu luyện, chư vị phải thật sự làm được. Tuy rằng chư vị trong nhất thời không thể hoàn toàn làm được thế, nhưng chư vị phải nỗ lực mà làm, cố gắng càng ngày càng tốt. Một số học viên hể đâu gặp chuyện phiền phức liền quên ngay mình là người tu luyện, và thấy không vui. Có học viên hể gặp xung đột mâu thuẫn, kích động tình cảm, liền không vui. Vậy chư vị còn [đang] tu hay không? Người tu luyện là phải xét vấn đề ‘phản’ lại, coi những ma nạn và thống khổ ấy là cơ hội tốt để đề cao, đều là ‘hảo sự’; để chúng đến nhiều,

đến mau, thì bản thân đề cao càng nhanh hơn. Có một số người tu luyện còn đẩy ra ngoài: ‘người đừng đến’, và khi [khó khăn] đến thì liền cho rằng là [người khác] nghĩ xấu về mình, và không để người khác nói. Chư vị chính là muốn sống ‘dễ chịu’ hơn một chút, [nhưng] đó có phải tu luyện không? Đó có thể tu luyện sao? Đến hôm nay mà quan niệm đó còn vẫn chưa chuyển đổi đi, thì tôi, làm Sư phụ, không hiểu nổi là chư vị có thể tiến về viên mãn như thế nào nữa. Cầu an dật, cầu an dật thì [chư vị] cứ cầu an dật thôi, là một người thường truy cầu an nhàn, thì Sư phụ không có lời gì để nói; vì người thường là truy cầu an dật và cũng không thể nói rằng người ta sai, bởi vì con người họ đều là sống trong truy cầu như thế; hiện nay xã hội nhân loại chính là như vậy đó. Những việc người thường hiện nay thì Sư phụ không muốn nói gì. Nhưng đã là người tu luyện, chư vị không thể nhận thức vấn đề như thế.

Đệ tử: «Cửu Bình» công bố ra thế giới đã được một năm rồi, hiện nay số người thoái Đảng mới có 530 vạn; chúng con làm thế nào mới có thể khiến người đời thoái Đảng nhiều hơn nữa?

Sư phụ: Mọi người thử nghĩ xem số người thoái Đảng nhiều lên thì sẽ thế nào? Lập tức trên nghìn vạn người thoái Đảng, tà ác lập tức tiêu. Nhưng những nhân tố tà ác đó của cựu thế lực an bài đang can nhiễu, chúng muốn duy trì cái gọi là hoàn cảnh khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, chúng không cam tâm để chư vị lập tức được có nhiều người thoái Đảng đến thế. Con người đang lựa chọn việc lớn tồn-vong ấy, tà ác không dám can nhiễu, nhưng nhân tố tà ác đó đang can nhiễu đến truyền tin và năng lực tiếp thụ. Chính là mỗi ngày dù

gọi điện thoại, dùng e-mail, hay truyền qua nhân viên xuất ngoại, thì qua các kênh tin tức các loại đó là chỉ tiếp nhận được ngần ấy đơn thoái Đảng thôi, chỉ có thể nhận nhiều đến vậy thôi. Ngoài ra không chỉ là vấn đề của những kênh đó, còn có rất nhiều dân chúng Trung Quốc muốn thoái Đảng nhưng không tìm ra biện pháp để thoái, tìm không ra người để [gửi đơn] thoái, chính vì vậy cho nên số người “tam thoái” mỗi ngày đều duy trì ở con số đó. Nếu không thế thì số người sẽ rất nhiều, hơn nữa số người hể nhiều lên thì uy hiếp đối với tà ác sẽ to lớn phi thường.

Mọi người đã biết, sau khi «Cửu Bình» được công bố, làn sóng thoái Đảng xuất hiện ấy là con người đang tuyển chọn tương lai, vậy nên người ta đều cần biểu đạt thái độ. Cứ tiếp tục thoái sẽ xuất hiện trạng thái nào? Vì «Cửu Bình» ấy ở xã hội càng truyền càng rộng rãi, ảnh hưởng cũng càng ngày càng lớn. Tà Đảng từ khi bắt đầu can nhiễu Chính Pháp và bức hại đệ tử Đại Pháp, thì Trời đã định rằng sẽ đào thải tà Đảng đó. Vô luận là chư Thần khởi tác dụng chính diện, hay cự thế lực khởi tác dụng phụ diện, nhất trí đều đồng ý. Chỉ là có một số nhân tố [bại] hoại vẫn kiên trì lợi dụng nó để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp, không muốn để nó bị lập tức đào thải, thế thôi; đào thải là nhất định [xảy ra]. Nhiều nhất là muốn rằng trong quá trình đào thải thì còn để nó phát huy cái gọi là tác dụng khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp; ý là khiến một số học viên còn làm chưa tốt có cơ hội rèn luyện nữa, đề cao lên nữa, trên nhận thức là có thể vượt qua. [Nếu] tà linh lập tức [tiêu] mất, ác Đảng kia lập tức giải thể, thì ai còn dám đàn áp Pháp Luân Công? Ai dám to gan lớn mật đến thế? (*Sư phụ cười*)

Thế chẳng phải những đệ tử Đại Pháp còn chưa làm tốt ấy là sẽ mất cơ hội sao? Sư phụ là không thừa nhận cuộc bức hại này; nhưng đã đến mức độ như ngày hôm nay rồi, cuộc bức hại rốt cuộc cũng đã xảy ra rồi, hơn nữa có nhiều đệ tử thực hiện tốt và đã vượt qua rồi; còn những vị bước sang phía phản diện, đã viết những điều gì trình lên tà ác, những vết ô nhục ấy thì xử lý sao đây? Những vị ban đầu đã nhận lợi ích trong Đại Pháp nhưng trong bức hại lại không chứng thực Pháp thì xử lý sao đây? Chẳng phải cần cấp cơ hội cho họ sao?

Số người thoái Đảng liên tục tăng chính là quá trình tà Đảng giải thể. Không lâu nữa ở Trung Quốc, xã hội ấy sẽ xuất hiện một trạng thái, ví như cùng nhau ngồi ở phòng làm việc, ở nhà máy, ở cửa hàng, hoặc ngồi ở quán nước, thậm chí ở nhà khi bè bạn tụ họp, người ta nói: “Bạn thoái chưa?” (*mọi người cười*) “Tớ thoái từ lâu rồi”, “Vậy sao, các cậu thoái Đảng sao không bảo tớ một tiếng?” (*mọi người cười, vỗ tay*) Mọi người thử nghĩ xem, xã hội Trung Quốc khi đã đến bước ấy rồi, tà Đảng còn tồn tại nữa chẳng? Kẻ xấu tưởng rằng đã có cái gọi là công cụ ‘chuyên chính’ lớn mạnh là được rồi. Khi tà ác giải thể một cách vô hình trung như thế, đối mặt với sự lựa chọn của dân chúng, ác Đảng không có cách nào nữa. Thực ra từ trước 20 tháng Bảy, 1999 tôi đã bảo họ trong thư công khai rằng cuộc bức hại sẽ làm mất lòng dân. Kỳ thực lúc thoái khỏi ác Đảng đến số 5 triệu thì chính là cái gốc của tà Đảng đã bị nhổ rồi; vậy nên khi thoái Đảng đạt đến 5 triệu, thì Trung Cộng từ trên xuống dưới tất cả mọi người đều không còn lòng tin vào tà Đảng nữa rồi, (*vỗ tay*) vì họ đều biết rằng, muốn cải

tử hoàn sinh cái tà Đảng ấy là hoàn toàn vô vọng, không ai còn biện pháp nào nữa. (vỗ tay)

Đệ tử: Người thường nói rằng Olympics có thể khiến Trung Quốc rạng mặt rỡ mày trên thế giới, sau đó tà Đảng sẽ sụp. [Chúng ta] nói thế nào?

Sư phụ: Người thường họ nói sao thì là nói vậy thôi. Xem ra Olympics vẫn còn mấy năm nữa, tà Đảng liệu có thể chống đỡ được đến lúc đó hay không thì còn khó nói lắm; có cho nó cơ hội rạng mặt rỡ mày hay không thì không phải là con người quyết định. Xã hội nhân loại được khai sáng không phải là cho nó, hỏi rạng mặt rỡ mày gì đây? Như mọi người biết, trước đây có người nói tà Đảng sụp đổ rồi thì Trung Quốc sẽ ra sao; cách nghĩ mang đầy văn hoá ác Đảng ấy thật buồn cười. Ác Đảng Trung Cộng giải thể rồi, thì Trung Quốc chẳng phải vẫn là Trung Quốc? Tất nhiên hiện nay những người còn mang theo cách nghĩ đó đã ít lắm rồi; bây giờ người ta suy nghĩ vấn đề một cách rất tích cực, người ta đều biết tà Đảng đó đã tàn rồi. Người Trung Quốc giờ đây đều nói về tà Đảng sụp đổ rồi thì sẽ làm thế nào để xã hội Trung Quốc ổn định? Con người hiện nay đã nói như vậy rồi, tư tưởng và tư duy con người đều đang biến đổi. Mọi người nghĩ xem, Trung Quốc vẫn là Trung Quốc; văn minh năm nghìn năm là đã trải qua như thế; chẳng lẽ một triều đại cũ đi rồi còn lo sợ một triều đại mới không đến hay sao? Thần bảo nó loạn thì sẽ nhất định loạn, không loạn cũng phải loạn; Thần không bảo nó loạn thì nó nhất định không thể loạn được, muốn loạn cũng không loạn được. (vỗ tay)

Tà Đảng là bám vào hệ thống tư tưởng của dân tộc Trung Hoa, là bám lên nhân thể, bám lên văn hoá

dân tộc Trung Hoa, [nhưng] đồng thời đang phá hoại văn hoá dân tộc Trung Hoa, đang bức hại người Trung Quốc. Nếu tà Đảng giải thể xong, tà linh tà Đảng tiêu huỷ rồi, tựa như ở thế gian con người [nó] đột nhiên bốc hơi tiêu mất, thì chẳng phải Trung Quốc vẫn là Trung Quốc đó sao? (vỗ tay) Thậm chí [nếu] dân tộc Trung Quốc cũng như kẻ đương quyền đều thật sự có thể nhận thức được sự tà ác của tà Đảng, có thể vì dân tộc mà suy nghĩ, thì xã hội nhất định sẽ bước qua rất ổn định. Tất nhiên nói là nói như vậy; cuối cùng sẽ thế nào, là không phải theo ý chí con người mà vận chuyển, Thần có an bài khác. (vỗ tay)

Đệ tử: Sư tôn đã bàn về mỹ thuật và âm nhạc; như vậy triển lãm mỹ thuật Chân Thiện Nhẫn và Dạ hội Năm mới phải chăng có ý nghĩa sâu sắc hơn?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp đầu chur vị có sở trường gì, đầu nó triển hiện ở nhân loại dưới hình thức văn hoá nào, thì đều đã là sở trường mà con người có được. Trước mắt chính là nhận thức như vậy. Các đệ tử Đại Pháp khi chứng thực Pháp, vận dụng sở trường của mình để chứng thực Pháp, đó đều là [điều] đệ tử Đại Pháp nên làm, cũng có thể nói là vận dụng năng lực giải riêng của mình để thực hiện những việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm; vậy đó là việc rất tốt. Thực ra mỗi người chẳng phải đều đang vậy sao? Chur vị đã biết máy điện toán, đột phá phong toả Internet, đang giảng chân tướng trên Internet; tất nhiên còn có những kỹ năng khác nữa; đều là thế cả. Thực tại thì [ai] không biết [làm] gì, thì phát tài liệu trên phố, uy đức cũng như nhau; không ai sẽ chỉ vì việc chur vị thực hiện ở xã hội nhân loại không

là kỹ thuật cao thì sẽ không đạt cảnh giới tu luyện cao như vậy; điều đó không thể được. (vỗ tay)

Đệ tử: Kênh truyền thông của chúng ta nhấn mạnh vào dự ngôn cổ đại, giảng rằng Trung Cộng đến năm con gà sẽ tử vong, v.v. Nhưng hết thấy trong Chính Pháp đều đang cải biến; nếu như thực tế và dự ngôn không phù hợp thì sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của kênh truyền thông chúng ta hay không?

Sư phụ: Thanh danh của kênh truyền thông không bị ảnh hưởng gì; kênh truyền thông là kênh truyền thông, nó không phải là chân lý nào cả; trái lại đệ tử Đại Pháp đừng nên chấp trước quá vào những việc ấy. Có người vẫn cứ chấp trước vào những gì dự ngôn nói, ‘trên thực tế sao lại không như vậy nhỉ?’ [Họ] là coi [dự ngôn] như là Pháp. Chớ quên rằng ngay sau khi Chính Pháp bắt đầu thì hết thấy đều là xét theo yêu cầu của tương lai mà định [ra], gồm cả bản thân tiến trình Chính Pháp. Dự ngôn chỉ có thể dùng như phương tiện cứu độ chúng sinh. Cũng có người nói Sư phụ có câu nói rằng đường như sẽ là thế này, nhưng đến lúc đó thì sao lại không như vậy? Thực ra chư vị đều là đang đoán mò. Chấp trước vào thời gian chẳng phải là chấp trước sao? Tu đến không có ‘di lậu’ gì, đó mới là tu được tốt nhất. Đệ tử Đại Pháp chính là làm những việc đệ tử Đại Pháp cần làm một cách đường đường chính chính, cách nghĩ ý lại nào cũng đều không có, tà ác cũng không dám dúi vào sơ hở của chư vị, những thứ xấu mà thấy chư vị liền tháo [chạy], vì chư vị không có bất kể di lậu gì mà nó có thể bám chắc để dúi vào sơ hở. Nó có thể bức hại học viên; chẳng phải chính là chúng có thể dúi vào sơ hở chấp trước của học viên thì mới tạo thành việc chúng

bức hại đối với học viên sao? Kể cả một số học viên có thân thể không thoải mái, thậm chí làm cho hết như lâm bệnh nặng, có học viên thậm chí qua đời sớm. Trong đó có nhân tố mà cựu thế lực an bài, cũng có [là do] bản thân thật sự không thể thực thi ‘chính’ đủ mức. Nếu thật sự thực hiện ‘chính’ đến thế, thì không gì dám động vào. (vỗ tay) Nói ra thì dễ, là người tu luyện mà giảng, một khi tu luyện là rất khó; Sư phụ cũng thấy rồi. Nhưng có một điểm là, dù sao đi nữa, chư vị cứ chính niệm chính hành, chư vị sẽ không có ‘quan’ nào là không qua nổi. Ngay cả khi thật sự rất nguy hiểm nhưng lại không biết vấn đề xuất hiện ở đâu thì cũng không được không có chính niệm; bất kể là ở tình huống nào thì chư vị cũng không được dao động tín niệm căn bản đối với Đại Pháp, vì bấy giờ chư vị thậm chí có chưa suy nghĩ thông suốt hoặc là việc đó chưa làm được tốt, chưa vượt được quan ải lớn, thậm chí là mất đi thân thể mà rời bỏ thế gian, thì cũng sẽ viên mãn như thế, (vỗ tay) vì Sư phụ không thừa nhận cuộc bức hại này, mà [chỉ] là cuộc bức hại này tạo thành cho chư vị [khó nạn ấy]; vậy nên nhất định phải chú ý. Chư vị [nếu] lúc ấy đột nhiên chuyển hướng, lập tức biến thành bất hảo, thì hết thấy những gì của chư vị đều có thể là kết thúc rồi. Chính niệm mọi người nhất định phải đầy đủ; tuy không vượt qua tốt một ‘quan’, nhưng vấn đề tối căn bản là không thể dao động. Các đệ tử Đại Pháp, tôi giảng cho chư vị Đạo Lý này, một người thường tại hôm nay khi các đệ tử Đại Pháp bị bức hại mà có thể làm những việc của đệ tử Đại Pháp làm, thì người thường đó nhất định thành Thần; ngay cả họ là người thường không tu luyện. (vỗ tay) Huống là chư vị đã thực hiện nhiều như thế, chỉ là một

quan, hai quan, hoặc là đại nạn do cự thế lực an bài mà [chư vị] không vượt qua được, thì chỉ là vậy thôi, chỉ bất quá là vấn đề tăng thứ viên mãn, [chứ] không liên can đến vấn đề có thể viên mãn hay không. (vỗ tay)

Đệ tử: Lôi Phong chẳng phải là sản phẩm của văn hoá tà đảng? Có thể lưu lại trong «Chuyển Pháp Luân» không?

Sư phụ: Tà Đảng là bám vào dân tộc Trung Hoa cùng với thân thể và văn hoá của nhân dân Trung Quốc; nó lợi dụng người Trung Quốc, lợi dụng văn hoá Trung Quốc nhưng lại phá hoại con người và văn hoá Trung Quốc. Thực ra Lôi Phong ấy có một pho nguyên thần là Bích Chi Phật; tất nhiên đó là tình huống của Thần trong cự vũ trụ. Còn nói về tương lai sẽ sắp đặt thế nào, thì đó là sự việc của tương lai. Giữa ông ấy và tà Đảng rất cuộc có quan hệ uyên nguyên như thế nào, có quan hệ trực tiếp nào, cái đó để tương lai xét.

Đệ tử: Có thể đọc quảng bá «Chuyển Pháp Luân» trên đài radio hay không? Mỗi tuần 15 phút?

Sư phụ: Dùng radio không phải là không thể quảng bá, [nhưng] dường như vẫn chưa phải lúc. Quảng bá đối với thính giả bây giờ mà nói thì cần xét xem họ thích coi gì, thích nghe và thấy gì, đến khi nhận thức Đại Pháp đã phổ cập mới được; tiết mục bây giờ phù hợp khẩu vị của thính giả thì mới có thể có nhiều thính giả đến nghe đài, sau đó chư vị mới có thể khởi tác dụng giảng chân tướng và cứu độ chúng sinh. Nếu những điều của Đại Pháp chiếm dụng nhiều thời gian quá, [thì] người thường không tu luyện sẽ cảm thấy không hứng thú. Vì nội hàm của Pháp cũng là không thể tùy tiện triển hiện cho người thường như vậy được, [nên] quảng bá sẽ không có tác dụng. Cứu người ấy chẳng phải là cứu

một cách trí huệ sao? Người thường khi đối với Pháp đều có nhận thức nhất định, thì làm như vậy là có thể được; do đó giai đoạn hiện tại dường như thời cơ chưa thích hợp lắm.

Đệ tử: Chính Pháp phải chăng đã được bắt đầu từ niên đại rất xa xưa rồi không?

Sư phụ: Chính là bắt đầu từ hai năm trước khi tôi truyền Pháp. Nhưng có học viên đã nhìn thấy rồi, rằng từ lịch sử khá là xa xưa, hàng vạn năm hàng nghìn vạn năm thậm chí từ niên đại xa xưa hơn nữa là đã bắt đầu rồi. Chẳng phải như vậy ư? Chính là như vậy; là vì thời gian của chúng ta là khác với thời gian ở đó. Tôi ở đây bắt đầu [Chính Pháp] được một giây, thì ở đó đã trải qua thời gian rất lâu dài rồi, có lẽ bắt đầu được một vạn năm rồi. Đến hôm nay chúng ta đã trải qua mười sáu năm rồi, có những không gian đã trải qua mấy trăm vạn năm. Chính là khái niệm ấy, sẽ có sự khác biệt về thời gian như thế.

Đệ tử: Hiện nay rất nhiều học viên rất miễn cảm đối với màu sắc; xin Sư phụ giảng một chút về màu đỏ và màu đen.

Sư phụ: Trong vũ trụ, hắc ám thông thường đều biểu hiện cho sinh mệnh và không gian phụ diện; đặc biệt là ở không gian tầng thứ thấp biểu hiện hắc ám thông thường đều là sinh mệnh phụ [diện]. Tất nhiên, không phải đều vậy cả; một số Đạo cũng mặc y phục màu đen. Thực ra những sinh mệnh phụ [diện] đó xác thực là thích màu đen tối và sự bất quy phạm. Tuy nhiên nếu sinh mệnh phụ [diện] —bất quản chúng ở không gian nào, thậm chí là ma đi nữa, hoặc là sinh mệnh như thế nào— [nếu] chúng không tham dự phá hoại Đại Pháp,

không có can thiệp vào sự kiện Chính Pháp này, thì [chúng] không là sinh mệnh cần phải bị đào thải trong Chính Pháp.

Trong vũ trụ, tồn tại của sinh mệnh phụ [diện] là tất yếu. Nếu trong vũ trụ đều là chính [diện], mỗi tầng cảnh giới đều là 'chính' thì cái 'chính' đó cũng không tồn tại được nữa. Tất nhiên ở Phật nơi đó tuyệt đối không có chỗ cho các sinh mệnh dơ bẩn và bất hảo ấy; tại cảnh giới của họ sẽ có biểu hiện của các sinh mệnh cả hai phương diện chính và phụ, nhưng cảnh giới của sinh mệnh phụ [diện] cũng là ở tầng thứ đó. Đến tầng thứ thấp, sinh mệnh bất hảo càng hiển rõ bất hảo, và sinh mệnh tốt cũng không đạt được tốt như ở tầng thứ cao [hơn]; đó là cảnh giới tạo thành. Trong vũ trụ nếu không tồn tại sinh mệnh phụ, mọi người thử nghĩ coi, toàn thể vũ trụ đều là chính [diện], thì thế nào là 'chính'? Không ai minh bạch được 'chính' là gì nữa, vì không có so sánh, đều là tốt cả, đâu còn cái xấu nữa? Là vì có cái bất hảo để đối chiếu nên người ta mới biết được thế nào là tốt thế nào là xấu. Là vì có cái ác của ma, nên người ta mới biết được cái Thiện của Phật. Như tôi giảng, ma nạn sẽ đưa đến cho chúng sinh một loại trạng thái: người ta làm gì thì cũng kinh qua một phen nỗ lực gian khổ, thế mới hiểu rằng nó đặc được không dễ, từ đó người ta đặc gì mới biết cao hứng, trong quá trình đó, thì mới biểu hiện xuất lai sự phồn vinh của chúng sinh và thế gian. Thực ra chính là như vậy.

Còn nữa, như mọi người đều biết ác Đẳng tại thế gian con người có biểu hiện là sùng bái màu đỏ, cũng coi màu đỏ như tiêu biểu của tà Đẳng. Tại thiên thượng thì hình tượng gốc của nó là ác long màu đỏ; do vậy nó ở

mặt đất này từ khi bắt đầu đã làm các thứ như là chính quyền đỏ, tạo phản màu đỏ, quân đội đỏ {hồng quân}, phái tạo phản đỏ và hồng vệ binh trong “Đại cách mạng văn hoá”, huy hiệu đỏ đeo tay và cổ, cờ đỏ, năm sao đỏ, đèn lồng lớn màu đỏ, cột lớn màu đỏ, tường đỏ; thế nào thì cái gì cũng màu đỏ; tà Đảng gọi đó là “thế giới mới đỏ thắm”. Đối với người ta mà nói thì quả là đáng sợ: thế giới đỏ. Nhất là đến hôm nay khi tà Đảng sắp sụp đổ, chư vị thấy tà Đảng cả ở sân khấu văn nghệ khi biểu diễn: phong nền đỏ, ánh đèn đỏ, quần áo đỏ, khung cảnh đỏ; a, khắp sân khấu toàn đỏ; đèn lồng lớn màu đỏ, nếu không thì cờ đỏ cắm khắp sân khấu. Thông thường tôi gọi nó là “đỏ của tà đảng”. Màu đại đỏ, từ giác độ nghệ thuật mà xét, hay từ giác độ hoàn cảnh xã hội mà xét, thì nó chỉ có thể làm tô điểm thôi, chứ không thể lấy đó làm màu [phông] nền. Không thể lấy một khối lớn màu đỏ làm màu nền, vì thế sẽ làm các màu khác không hiển rõ lên được; vậy nên màu đỏ ấy chỉ có thể làm tô điểm. Tại sao ác Đảng sùng bái màu đỏ đến thế? Kỳ thực chính là sùng bái máu, thèm khát máu tanh; trong văn hoá tà Đảng cũng công khai thừa nhận rằng cờ đỏ là nhuộm máu tươi mà thành, tà Đảng nó chỉ muốn trên mặt đất nhuộm đầy máu người; thực ra rất nhiều người cảm thấy chán ghét cách dùng màu đỏ như thế. Tất nhiên trong các học viên ngồi đây có người mặc áo đỏ, đương nhiên không tồn tại nhân tố tà Đảng, là đệ tử Đại Pháp mà. Ý nói là “đỏ của tà đảng” ngày nay được sử dụng càng điên cuồng hơn như thế là có mục đích; giờ đây điện ảnh và sân khấu của nó đã dùng [màu đỏ] đến mức độ khủng quá cỡ rồi; nếu chưa rõ thì mọi người thử xem cái tiết mục của nó coi. Đó là vì sinh mệnh tà linh tà

ác đã ít đi rồi, tà ác sắp bị rút dài rồi, nên nó phải dùng màu đỏ để bù cho đủ số và lên tinh thần.

Đệ tử: Đệ tử phát hiện bản thân có một số chấp trước rất ngoan cố, ảnh hưởng đến đề cao bản thân và cứu độ chúng sinh; trong tâm thỉnh cầu Sư phụ tống khứ, tái tạo bộ phận ngoan cố ấy ở trong sinh mệnh bản thân [đệ tử].

Sư phụ: Thực ra Sư phụ đều đang quán. Nếu chư vị không bài xích và dùng chính niệm đối đãi, mà vẫn thường thuận theo chấp trước mà hành [xử], thì không phải là tu nữa rồi. Đảm bảo Sư phụ đến làm thế làm sao được! Nếu tôi tái tạo chư vị thì chính là tái tạo chư vị rồi, [đó] không hoàn toàn là chư vị nữa; vậy nên tu luyện là phải tự mình tu. Pháp Lý đều trải ra ở đó; tại sao người khác làm được, mà chư vị lại không làm được? Hãy học Pháp nhiều vào, hãy đọc những bài viết giữa các học viên đăng trên Minh Huệ Net lẫn nhau, thật sự rất tốt, quả thực rất thành thực, có những bài viết rất tốt, hãy đối chiếu đối chiếu xem chư vị rốt cuộc là sai kém ở đâu. Con đường ấy là phải tự mình đi; nếu không, dẫu chư vị thật sự có lên thiên thượng rồi, người ta nói ‘Sao Ông lên đây nhỉ? Ông ngộ ra được chỗ nào nhỉ? Vậy vấn đề lớn đó ông không qua được, Sư phụ phải giúp ông bỏ đi ông mới qua được, vậy ông không phải là tu rồi; ông không tu mà lên đây nha, đúng chưa?’ [Chư vị sẽ nghĩ] ‘Mình ở trên này cũng không thoải mái, vậy xuống thôi.’ (Sư phụ cười) Xuống rồi còn có thể tu luyện lại hay không? Đừng để mất cơ duyên này. Có khó nào đâu? Hãy thử nghĩ, [đó chính là] đối với cơ duyên tu luyện của mình vẫn còn không đủ coi trọng, đối với Pháp cũng không đủ coi trọng, đối với sinh mệnh của chính mình

cũng coi trọng không đủ. Thật sự minh bạch ra việc này, thì có thể tu tốt.

Đệ tử: Các đệ tử hải ngoại sở dĩ đặc Pháp ở hải ngoại cũng là vì họ có sứ mệnh đặc thù. Hiện nay đệ tử Đại Pháp đều đang làm các công tác thông tấn, phải chăng đệ tử chúng con nên bước ra nhiều hơn nữa để làm các kênh truyền thông? Chiếu theo lý giải [ấy], các đệ tử hải ngoại đều nên làm về kênh truyền thông.

Sư phụ: Ai nói thế? (mọi người cười) Tôi vừa giảng là đệ tử Đại Pháp đều đang chiếu theo sở trường của mình mà chứng thực Pháp. Làm thông tin; mình biết viết bài, hiểu được kênh truyền thông làm như thế nào, hoặc có thể tìm [khách hàng để đăng] quảng cáo, hoặc là có thể làm các công tác phụ trợ khác trong kênh truyền thông, đó chính là chư vị đã có đủ điều kiện làm kênh thông tin, vậy chư vị cứ làm thôi. Mỗi cá nhân chẳng phải đều đang vận dụng năng lực bản thân để tìm vị trí thích hợp chứng thực Pháp hay sao? Không phải là đều làm một việc. Tôi chẳng phải vừa giảng rồi? Đại đạo vô hình; mỗi cá nhân chẳng phải đều đang chủ động ở giai tầng xã hội khác nhau của mình, trong các công tác khác nhau ứng với sở trường riêng khác nhau mà mình có mà chứng thực Pháp hay sao?

Đệ tử: Khi học Pháp cùng tiểu đệ tử, có một số chữ không biết đọc bèn bỏ qua, như vậy có được không?

Sư phụ: Không biết mặt chữ thì có thể hỏi, hãy bảo cho nhau. Các con trẻ đều chưa biết [mặt chữ], vậy bỏ qua thì cũng không có vấn đề, hãy quay lại hỏi người lớn một chút; đó cũng là một quá trình. Nếu nói rằng học Pháp mà mặt chữ lại không biết, vậy hôm nay ta

hoãn lại và không học [Pháp], đến mai hỏi xong thì mai lại đến học [Pháp], như vậy cũng không được.

Đệ tử: Địa cầu lần trước là có tà linh ác Đảng không?

Sư phụ: Không có; [nó] chỉ là sản vật cận đại của địa cầu [lần] này. Khi ác Đảng này được tạo ra có thể duy trì hơn một trăm năm, cụ thể lực chúng nó cảm thấy rất không dễ dàng gì. Vì nó là phản vũ trụ, toàn thể sinh mệnh vũ trụ đều đối địch với nó, đều muốn tiêu diệt nó. Có người cảm thấy Mỹ quốc và xã hội Tây phương muốn đánh bại tà Đảng, đó không phải là người muốn đánh bại tà Đảng, đó là lực lượng vũ trụ phản ánh ở nơi người, bản thân con người cũng phản đối những thứ như bạo lực cách mạng và đấu tranh giai cấp mà tà Đảng tuyên truyền.

Đệ tử: Người thường không tu luyện đó, không gian khác của họ là trạng thái nào?

Sư phụ: Người thường không tu luyện [chư vị] quan tâm họ là trạng thái nào ư? Có không gian khác hay không thì đều rất khó nói; rất nhiều người đều là khi làm điều xấu mà huỷ mất rồi. Có người có; có người đã không còn nữa rồi.

Đệ tử: Con là đệ tử Đại Pháp Đài Loan tại Bắc Mỹ, các đệ tử Đại Pháp Đài Loan xin chúc sức khoẻ Sư tôn.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Học viên thỉnh nguyện trước Lãnh sự quán San Francisco có thể phát «Cửu Bình» cho những người Trung Quốc và người ngoại quốc đến Lãnh sự quán không?

Sư phụ: Tất nhiên là được. Nói đến vấn đề «Cửu Bình» tôi muốn nhắc lại với mọi người một chút. «Cửu Bình» vừa được công bố, là lại có người nói ‘các vị làm chính trị’, một số trong các học viên mà có tâm hoảng

sợ đang tác quái cũng có cách nghĩ như thế. Chư vị có gì phải sợ? Nếu như «Cửu Bình» không phải là việc Sư phụ bảo làm, thì trong các đệ tử Đại Pháp liệu có thể làm được vậy không?

Mọi người có biết vì sao phát «Cửu Bình»? Từ ngày cuộc bức hại bắt đầu, toàn thế giới kể cả các đệ tử Đại Pháp Trung Quốc đều không ngừng viết thư cho trung ương của tà Đảng cộng sản. Mỗi cá nhân, bảy thường ủy cục chính trị ấy, kể cả đại ma đầu nữa, hàng ngày phải đốt cả một đồng thư lớn thế này. Tên đại ma đầu mỗi ngày đốt một thùng. Giảng chân tướng cho nó khuyên nó không được bức hại, vậy mà nó vẫn kiên trì bức hại. Cuối cùng nó còn khai mở cuộc bức hại này vào ngày 20-7-1999. Được thôi, tôi vẫn cho nó cơ hội. Lại giảng chân tướng, dẫu bị bức hại vẫn cấp cho nó thời gian một năm. Trong thư đã nói về cuộc bức hại đó là có quan hệ lợi hại thế nào với nó và với quốc gia; thậm chí về quan hệ lợi hại đối với ác Đảng, đều đã được nói rất rõ rồi, mà nó vẫn muốn nhất quyết bức hại. Nói cách khác, cuộc bức hại này đã trải qua thời gian một năm khuyên ngưng không được, vẫn muốn tiếp tục bức hại. Như vậy đệ tử Đại Pháp làm rõ với toàn thế giới, rằng chính là đại ma đầu đang khăng khăng làm theo ý mình lợi dụng quyền lực tà Đảng để bức hại học viên Pháp Luân Công, rằng tên hề đó quả thực cho rằng nó là hoàng thượng rồi, nó đổ ky, tâm lý biến thái, mất cả lý trí mà điên cuồng tạo thành cuộc bức hại này. Trước nhân dân toàn thế giới mà lôi nó ra, để toàn thế giới hiểu ra tên hề đã mất lý trí ấy; [nếu] cuộc bức hại không đình chỉ thì kiện nó trên toàn thế giới. Chư vị chớ thấy nó xấu tệ tới đâu, chứ thực ra nó rất hèn nhát, hễ khi thấy họa rơi xuống

đầu liền sợ muốn chết. Nhưng tên hề đó đã ở thế cười lưng cọp, và cũng là bị tà linh của tà Đảng và những sinh mệnh loạn quỷ bất hảo khống chế, lợi dụng tư tưởng bại hoại của nó để tiếp tục bức hại học viên Pháp Luân Công. Bức hại vẫn không chấm dứt, vậy thì đệ tử Đại Pháp vạch trần nó và kiện nó trên toàn thế giới một cách rộng rãi hơn, chi tiết hơn. Đến như vậy thì nó đã không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa. Toàn thế giới không có lãnh đạo quốc gia nào xấu xí thô lậu như thế nữa; trong lịch sử Trung Quốc cũng không có nhà vua nào trong khi đương quyền mà bị dân chúng lôi đủ thứ thối tha ra kể xấu như thế, nhất là hành vi của loại tâm lý biến thái lại càng khiến người dân thế giới chán ghét. Tần Thủy Hoàng dẫu rằng ông ta xấu tốt thế nào, cũng là khi ông ấy không còn tại thế thì con người sau này mới bình luận về ông; không có ai còn đương chức mà dân chúng lật tẩy hết cả; nặng mùi không ngửi được. Toàn thế giới rất nhiều [quan chức] cao cấp các nước đều bình luận nó, rằng nó có bệnh tâm thần, lý trí lộn xộn, là kẻ xấu xí đầu óc không kiện toàn.

Người tu luyện là trên đường thành Thần, không coi con người như kẻ địch, gắng sức cứu độ hết thảy chúng sinh; ‘dẫu người có xấu tệ đến không cứu được thì cũng không thể để người tiếp tục bức hại như thế’. Mọi người đều thấy khi nó hết nhiệm kỳ thì nó bị thay; thực tế là vì điên khùng thái quá rồi nên cự thế lực mới cho nó hạ bệ. Cự thế lực biết rằng nó đã làm điều bại hoại nên sợ bị thanh toán, vì thế đã đặt những người của nó ở tầng cao trong ác đảng; cự thế lực cho rằng như thế là vừa vặn cân bằng lực lượng. Hơn nữa hình thế như vậy sẽ khiến nhân tố tà Đảng nổi lên bề mặt, chúng vốn vẫn lợi

dụng lẫn nhau mà. Được thôi, đệ tử Đại Pháp liền vạch trần tà Đảng chúng nó, khiến mọi người thấy rõ rằng tà Đảng vì sao muốn bức hại Pháp Luân Công, tà Đảng là gì, Pháp Luân Công là gì. Pháp Luân Công là gì thì đệ tử Đại Pháp là luôn đang giảng rồi, vậy chư vị cũng giảng thêm một chút tà Đảng là gì.

Đệ tử Đại Pháp làm những việc này có mục đích không phải làm là để đả đảo tà Đảng, càng không phải là vì muốn mưu cầu quyền lực gì cả. Đệ tử Đại Pháp vạch trần nó là để con người thấy rõ bản chất của nó, không nên phối hợp với nó mà bức hại Pháp Luân Công. (vỗ tay) Đó chính là mục đích của chúng ta. Tuy nhiên, Phật Pháp cũng rất nghiêm túc, một khi đã quyết định sự việc rồi, làm sự việc rồi, thì làm đến cùng. Vậy nên tôi cũng biết, sau khi «Cửu Bình» được công bố, một khi đưa chân tướng triển hiện trước mặt con người thế gian, triển hiện trước mặt người dân Trung Quốc, thì tà Đảng Trung Cộng ấy nhất định sẽ giải thể. Dù sao đi nữa, đó là uy lực của Phật Pháp. Tất nhiên, như trước đây tôi từng giảng, không phải nói đùa, nếu «Cửu Bình» vẫn chưa đủ thì chúng ta còn có biện pháp khác, (vỗ tay) chúng ta sẽ không động đến bạo lực nào cả, chúng ta sẽ dùng hết thảy các phương thức hoà bình để chặn đứng bức hại. Có câu rằng “Phật Pháp vô biên”; nếu chưa tin thì ta hãy xem. (vỗ tay)

Tất nhiên «Cửu Bình» là đã đủ rồi, (cười) vì từ khi tà Đảng ấy bắt đầu bức hại Pháp Luân Công chư Thần đã [quyết] định diệt nó; vậy nên vấn đề tin tà Đảng hay không tin tà Đảng là đã trở thành then chốt trong việc đào thải hay không đào thải trong tương lai của mỗi cá nhân ở Trung Quốc. Khi giảng chân tướng thì «Cửu

Bình» ấy khởi tác dụng như thế. Chư Thần thấy điểm đó rồi; vậy nên ở Trung Quốc, tất cả sinh mệnh cao tầng, chính Thần và phụ Thần, dẫu họ từ đâu đến và có mục đích gì, thì đều đang lợi dụng người thường để quảng bá «Cửu Bình». Ở Trung Quốc, việc quảng bá «Cửu Bình» không chỉ là đệ tử Đại Pháp, [mà] người thường cũng mang tới đó một lượng lớn, chở bằng công-ten-nơ cũng có. Ngoài ra người thường cũng có rất nhiều xưởng in đang chế tác một lượng lớn, đang in «Cửu Bình». Thần đều đang làm việc này, không thể nói đó chỉ là [do] các đệ tử Đại Pháp chư vị khi cứu độ chúng sinh mà có tác dụng ấy. Người thường cũng đang làm, rất nhiều người thường đang làm. Tà Đảng bức hại người Trung Quốc, bức hại đã hằng bao nhiêu năm như thế; tà Đảng từ những năm bắt đầu dựng lập ở xã hội Trung Quốc đến nay đã bao lần vận động, làm phương hại đến hai phần ba người Trung Quốc, có rất nhiều người đều thù hận tà Đảng ấy. Tại Trung Quốc, đối với một số người mà nói thì quả thực là thù hận đến xương tuỷ. Những người đó đều cũng đang làm; chư Thần cũng tìm hết thảy cơ hội để quảng bá «Cửu Bình». Mọi người hãy coi, tà Đảng sẽ lập tức hết trò rồi, (*vỡ tay*) vì sự lưu lại của người ta là động chạm đến vấn đề lưu lại hay không của sinh mệnh thượng giới, đó là những quần thể sinh mệnh to lớn, thậm chí tất cả sinh mệnh thiên thể hầu như đều có quan hệ trực tiếp [hoặc] gián tiếp.

Vậy cũng có người nói, người ngoại quốc có cần công bố thoái Đảng không? Người ngoại quốc thì không có vấn đề lớn. Tà Đảng Đông Âu giải thể chính vì người dân phản đối tà Đảng thì mới giải thể, con người ở đó đã làm việc cần làm rồi. Người Trung Quốc thì chưa;

người Trung Quốc nhất định phải công bố [thoái Đảng]; bất luận dùng biện pháp nào thì chức vị cũng phải công khai biểu thị rằng chức vị thoái xuất khỏi Đảng. Vì người Trung Quốc từ tiểu học bắt đầu đội thiếu niên, cho đến đoàn viên, Đảng viên, chức vị đã tuyên thệ trước cờ máu. Đã tuyên thệ thì không còn là chuyện giản đơn nữa, Thần nhìn nhận rằng đó là phát lời thề độc rồi; vậy nên người Trung Quốc phải biểu thị minh xác là thoái xuất, nếu không thì không được tính sổ. Chức vị nói ‘trong tư tưởng tôi từ lâu đã thoái rồi, tôi cũng không nộp Đảng phí nữa’. Không được, cái đó không được tính sổ. Con người khi mà vô số chức Thần trên trời nhìn thấy rõ là đã đứng trước cờ máu hướng lên trời phát lời thề độc, chức vị là nói cả cuộc đời chức vị, cả sinh mệnh chức vị đều cống hiến cho tà Đảng rồi. Lời đó đã xuất ra, phát đại thề độc như thế, thì chức vị nghĩ chỉ là việc qua loa lấy lệ thôi sao? Không thể thế được. Vậy nên người Trung Quốc muốn được sang bước tiếp sau, thì nhất định phải dùng phương thức thoái Đảng công khai, phải có biểu thị ra hành vi, biểu thị mà không có hành vi thì không được.

Đệ tử: Học viên Việt Nam chúng con đang phiên dịch «Chuyển Pháp Luân», vẫn luôn cảm thấy phiên dịch không chuẩn, đã qua thời gian hơn hai năm rồi. Xin Sư phụ chỉ rõ.

Sư phụ: Phiên dịch «Chuyển Pháp Luân», hãy thử hỏi học viên tiếng nước khác thì có thể chức vị sẽ minh bạch; [nếu] chức vị muốn phiên dịch hoàn toàn chuẩn xác thì không thể. Tất nhiên, nếu dùng chữ nguyên lai [thuở xưa] của Việt Nam thì hầu như không cần phiên dịch, vì thời bấy giờ Á Châu hầu như đều dùng chữ Hán; nhưng sau này người Pháp đã sáng tạo ra loại văn tự này, từ

đó về sau khiến văn hoá cổ đại của người Việt Nam trở nên cách đoạn với phương thức tư duy của người cận đại. Người Việt Nam hiện đại về phương thức tư duy là đã chịu ảnh hưởng; nội hàm của văn tự cận đại hầu như không còn nữa; vậy nên khi phiên dịch «Chuyển Pháp Luân» thì rất khó phiên [dịch] chuẩn xác. Vậy hãy dùng phương thức phiên dịch của Anh văn và loại ngôn ngữ khác; ý tứ bề mặt cần gắng sức biểu đạt rõ ràng là khả dĩ rồi; Pháp Lý cao tầng thì không cần phiên [dịch]. Nội hàm cao tầng là [do] Pháp phản ánh xuất lai, là nội hàm của Pháp ở các cảnh giới khác nhau phản ánh.

Đệ tử: Nên xử lý đầu tư và đầu cơ như thế nào? Trong công tác đệ tử gặp phải vấn đề này.

Sư phụ: Là công tác ở xã hội người thường mà nói, chức vị không thể nói nó là tu luyện. Đành rằng chức vị là đệ tử Đại Pháp, công tác xã hội của chức vị không phải là tu luyện. Nhưng tu luyện của chức vị sẽ phản ánh vào trong công tác xã hội của chức vị. Chính là quan hệ như vậy. Công tác ở xã hội người thường chức vị đầu là làm gì, chức vị đều phải chiếu theo quy định và phương thức của xã hội người thường mà làm, chính là như vậy. Còn nói về [giữa] đầu tư và đầu cơ [có] giới hạn gì? Đó là trạng thái xã hội, học viên cần cố gắng làm tốt. Chức vị cảm thấy có cơ làm ăn, có cơ hội thì chức vị cứ làm. Có cơ hội đầu tư vẫn không nhất định là đầu cơ, vẫn không nhất định là khái niệm đầu cơ, vì thương nghiệp ấy ở xã hội nhân loại là phát triển, đặc biệt là đến cận đại, dường như các ngành nghề đều đầy cả, những người đến sau dường như rất khó tham gia, tìm được một cơ hội ấy thì là cơ hội làm ăn rồi. Vậy nên vấn đề này thì

mọi người nhận thức rõ ràng là được rồi, công tác ấy bản thân nó không phải là tu luyện.

Đệ tử: Con không theo kịp tiến trình Chính Pháp, trong ba việc thì giảng chân tướng làm không tốt, rất lo lắng. Con nỗ lực học Pháp, thuộc Pháp, có thể đột phá rất nhanh không? Con thay mặt các đệ tử Đại Pháp [quận] Phong Đài tại Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! Chưa làm tốt thì từ từ mà làm, biết nắm vững [thời gian] là tốt. Lo lắng cũng vô dụng, lo lắng cũng là chấp trước. Đừng lo, cứ làm những gì đệ tử Đại Pháp cần làm. Hãy xem người khác làm thế nào thì chur vị làm thế, dần dần rồi thì chur vị sẽ đi ra được con đường của mình, dần dần rồi chur vị sẽ biết dùng phương thức của bản thân mình mà làm.

Đệ tử: Học viên Peru và [học viên] nói tiếng Tây Ban Nha xin vấn an Sư tôn!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay) Hiện nay các học viên Nam Mỹ cũng dần dần đông lên rồi, những học viên lâu năm hơn đã dần dần bắt đầu thành thục lên rồi; đó đều là việc tốt. Đệ tử Đại Pháp hầu như đã trở thành hy vọng duy nhất của nhân loại ở các địa khu. Chur vị chớ vì thấy ở bề mặt thì xã hội này vẫn đang vận hành, các ngành các nghề coi sự tồn tại của đệ tử Đại Pháp cảm thấy cứ như không là gì cả; không phải vậy. Chư Thần và chúng sinh trong vũ trụ đều đang nhìn vào, vị trí ở đâu và tác dụng khởi xuất của các đệ tử Đại Pháp, thấy đều là có quan hệ đến tồn vong của nhân loại.

Đệ tử: Khi kênh truyền thông chúng ta đang vạch trần sự tà ác của Trung Cộng, nên xử lý hữu hiệu thế nào sao cho người thường có thể tiếp tục tiếp thu và hỗ trợ chúng ta?

Sư phụ: Chư vị cần nhớ kỹ, chính niệm của chư vị có thể cải biến người thường, chứ không phải người thường làm xao động chư vị. Người thường nói gì, hoặc đã can nhiễu chư vị, thì chư vị không để vào trong tâm; chư vị cứ làm những việc chư vị cần làm. Lai nguyên [nguồn] tư tưởng của người thường rất phức tạp, hơn nữa rất nhiều người thường là quan niệm đang nói, không phải là chân niệm của tự họ, không phải là con người chân chính của chính họ đang nói; vậy nên lời nói ra thông thường là tự thị nhi phi, ngôn bất do trung; họ vừa nói chi thì bản thân họ lập tức quên mất. Bản thân họ đều không chú trọng lời nói của họ, chư vị lẽ nào lại chú trọng? Đừng quan tâm họ nói chi, lời chư vị nói, đối với họ mà xét, thì từng câu đều là sấm sét ngang trời vậy.

Đệ tử: Một số cực ít học viên lâu năm vừa trường kỳ làm công tác Đại Pháp nhưng lại trường kỳ không học Pháp, không luyện công; kéo dài như thế mãi thì có là tu luyện không?

Sư phụ: Là có vấn đề đó; rất nhiều đệ tử Đại Pháp một mình kiêm nhiệm những mấy việc Đại Pháp cần làm, việc chứng thực Pháp là cần làm, vậy nên không có thời gian học Pháp; thời gian học Pháp và luyện công cũng ít; kéo dài như thế là không được. Vì các đệ tử Đại Pháp chúng ta đều biết, nhất là các học viên ở Trung Quốc, rằng học viên nào có thể bước đi thật [ngay] chính, bước đi thật tốt, ở trong hoàn cảnh như thế, toàn là dựa vào học Pháp. Chư vị không học Pháp, thì chính niệm chư vị không đủ; không học Pháp, thì cải biến bề mặt sẽ chậm, tác dụng [ức] chế tà [ác] của chư vị trong xã hội sẽ yếu đi.

Đệ tử: Tình trạng hiện nay của cựu thế lực như thế nào? Chỉ vì để tu luyện đệ tử và vì để chúng sinh sắp đặt đúng vị trí mà [chúng] tồn tại hay không?

Sư phụ: Nói trắng ra là chỉ vì sự tồn tại của chính chúng mà tồn tại. Hết thấy những gì chúng làm cũng là vì để sự tồn tại của bản thân chúng; nếu như việc chúng thao túng các đệ tử Đại Pháp mà thành công, thì vũ trụ này cũng tương đương với chưa cải biến gì, là vẫn như nguyên lai [trước đây] thôi; chính là tình huống ấy. Vậy không được, tương lai là không thừa nhận hết thấy những gì của cựu thế lực, nhất định phải cải biến. Thế hệ tổng của cựu thế lực đã bị tiêu huỷ rồi, vì Chính Pháp ở chỗ cao nhất đã tiêu huỷ nó rồi; chỉ là ở bề mặt ở thế gian có những thứ mà cựu thế lực đã lưu lại từ quá khứ nay đang gây ra tác dụng; những thứ chưa bị tiêu huỷ vẫn đang vận chuyển. Chúng sinh như thế nào, đặc biệt con người như thế nào, chúng mới là không quan tâm.

Đệ tử: Những sinh mệnh và con người chưa thanh tỉnh thì cần bị đào thải, sau này họ còn có cơ hội được cứu độ không?

Sư phụ: Những sinh mệnh chưa thanh tỉnh chẳng phải hiện nay vẫn còn có thời gian để thanh tỉnh ra sao? Còn nói về tương lai, chúng ta cũng không đặt kết luận. Các đệ tử Đại Pháp là làm những việc của đệ tử Đại Pháp, những gì quả thực không cứu được và bị đào thải thì [chúng ta] cũng không có chấp trước gì; đó là cần thiết của Chính Pháp. Chính Pháp hồng thế khi đi qua cũng không có chú trọng từng cái này cái kia nữa, tựa như quét sạch một cái, lập tức là xong việc.

Đệ tử: «Cửu Bình» truyền gần một năm rồi, số người thoái Đảng thường là mỗi ngày khoảng 2 vạn. Nếu tà

Đảng cộng sản sụp rồi, thì có phải là Pháp Chính Nhân Gian không?

Sư phụ: Chư vị hỏi là có 2 vấn đề. Số người thoát cứ mãi là 2 vạn, có thể là 10 vạn hoặc 8 vạn không? Trăm vạn nghìn vạn không? Vấn đề này vừa rồi tôi đã giảng qua rồi.

Nếu tà Đảng sụp rồi, thì có là Pháp Chính Nhân Gian không? Hiện nay điều đó vẫn là con số chưa biết. Nếu tà Đảng sụp trước khi Pháp Chính Nhân Gian, thì quả thực sẽ xuất hiện một giai đoạn xã hội hiện tại mà không tồn tại tà Đảng, đặc biệt là Trung Quốc, sẽ đưa đến một số vấn đề xã hội nhân loại mà không có tồn tại tà Đảng. Nếu Pháp Chính Nhân Gian cũng đến, đó chính là trạng thái của sinh mệnh của nhân loại bước sau, đều không phải là những gì mà chư vị bây giờ đang nghĩ, cũng đều không phải là việc lo lắng của con người; hoàn toàn là một trạng thái xã hội nhân loại khác. Tôi hoán đổi giác độ mà nói, đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh là từ bi, chư vị [hãy] cứu độ chúng sinh ở mức độ lớn nhất, chư vị có thể cứu được một nửa số người, thì Sư phụ sẽ thật sự mừng cho chư vị!

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, vùng Bay Area có mấy người thường chủ động phá hoại và thù địch Đại Pháp, nơi người thường tạo thành ảnh hưởng rất xấu; điều đó có nhân tố là đệ tử Đại Pháp chúng con ở vùng ấy chưa làm tốt. Chúng con làm thế nào để xử lý cho tốt hơn?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp ấy, chính niệm đầy đủ hơn nữa, thì cái gì cũng sẽ được đệ tử Đại Pháp cải biến, tà ác cũng bị thanh lý mất, chứ mấy người xấu đó thì đáng kể gì? Mấy người xấu đó chẳng phải làm là do tà ác thao túng sao? Khi những tà ác kia bị thanh lý đi rồi, thì chư

vị đứng trước người đó, họ có dám nói chư vị một chữ “không” trong từ “không tốt” nữa chăng? Họ không dám như thế với Thần đâu. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng một chút về liên hệ giữa tầng thứ và không gian.

Sư phụ: Tôi giảng đột phá tầng thứ ấy chính là đột phá không gian; mỗi một tầng thứ chính là một tầng không gian; chính là khái niệm đó.

Đệ tử: Trong nhóm nhỏ chúng con vẫn luôn tranh chấp không thôi quanh việc chọn dùng các phương pháp khác nhau. Có bạn đồng tu cho rằng, phương pháp hiện dùng là không có tương lai, có rất nhiều khuyết điểm, còn phương pháp của anh ấy là tốt, có tương lai, là sẽ tiết kiệm nhân lực vật lực. Có thể xin Sư phụ dùng Pháp Lý khai thị được không?

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp làm việc cụ thể gì mà cũng cần Sư phụ đến nói, thì việc này chẳng phải chính tôi là người thực hiện sao? Chư vị chỉ bất quá là một cánh tay của tôi, phải vậy không? Tôi muốn chư vị có tư tưởng của bản thân mình, có thân thể của mình, là một vị Thần kiện toàn; chư vị cần làm những gì bản thân chư vị cần làm; những việc đó tự bản thân sắp xếp, cân nhắc, phối hợp; tôi tin rằng chư vị sẽ làm tốt.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp các nơi: Phong Đài thuộc Bắc Kinh, Quảng Đông Giang Môn, Trùng Khánh, Đại Liên, Thẩm Dương, Trịnh Châu thuộc Hà Nam, Sơn Tây, Vân Nam, Quảng Châu, Bắc Kinh, Giang Tây, Tây An, Nam Ninh thuộc Quảng Tây, Thẩm Quyển, Hồ Nam, trường đại học Lan Châu, Quảng Châu, Thượng Hải, Thập Yển tại Hồ Bắc, Đường Sơn, Arizona, Vancouver, Việt Nam, Santiago, Cáp Nhĩ Tân ở Hắc Long Giang, Tề Tề Cáp

Nhĩ, Đại Khánh, Mẫu Đơn Giang, Tân Cương, Thiên Tân, Thạch Gia Trang, Thanh Đảo thuộc Sơn Đông, An Sơn thuộc Liêu Ninh xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Gần đây có một số đệ tử từ Trung Quốc lần lượt ra hải ngoại, Sư phụ đều biết. Mong mọi người ở hoàn cảnh mới cũng cần phải thực hiện tốt những việc đệ tử Đại Pháp nên làm. Vô luận ở đâu thì chư vị cũng là một đệ tử Đại Pháp. (vỗ tay)

Đệ tử: [Con] đã nhận thức được chấp trước của mình, như kiêu ngạo, tật đố, v.v. nhưng vì sao mãi vẫn không bỏ đi được?

Sư phụ: Nếu chư vị thật sự coi những thứ đó quan trọng như thế, thì có thể khắc chế nó, vậy chư vị chính là có thể làm nó tiêu và yếu đi, dần dần triệt để trừ bỏ nó đi. Nếu như chư vị cảm thấy ‘Tôi biết rồi, cũng sốt ruột rồi’, nhưng trên thực tiễn thì chư vị chưa thật sự khắc chế nó, ức chế nó, thật sự chư vị chỉ là ngưng lại tại chỗ chỉ là nhìn thấy, cảm thấy có loại hoạt động tư tưởng ấy, nhưng chư vị chưa có hành vi ức chế nó. Nói cách khác, chư vị chỉ là nghĩ đến đó chứ chưa tu trên thực tiễn. Còn một điểm nữa, chư vị nói ‘Tôi cũng chú tâm tu rồi, trên thực tiễn tôi cũng làm vậy rồi’, còn có, sẽ còn có loại tình huống đó. Là vì, những thứ được dung dưỡng mà thành qua thời gian lâu là đã bị sinh mệnh của cữu vũ trụ ấn vào đó những nhân tố phân chia ra thành các tầng; do đó, mỗi lần đột phá một tầng, thì hạ bỏ một tầng, đột phá một tầng, hạ bỏ một tầng, đột phá một tầng, hạ bỏ một tầng; vậy nên nó càng ngày sẽ càng yếu, càng ngày càng ít. Nó sẽ không lập tức [bi] tổng khứ hoàn toàn, [mà] có

biểu hiện như thế. Kể cả nhiều tâm người thường khác, cũng sẽ biểu hiện như thế.

Đệ tử: Xin Sư phụ khai thị, sự khác biệt giữa ‘bất động tâm’ và ‘thờ ơ’ là những trạng thái mà có những lúc đệ tử có biểu hiện ra?

Sư phụ: Tu luyện là có các trạng thái khác nhau phản ánh ra, có lúc chur vị quả thực rất khó phân biệt. Nhưng thông thường biểu hiện của tâm rất tĩnh là đối diện với rất nhiều can nhiễu nhưng vẫn rất tĩnh, không có cái kích động và không bình thản của người thường, mà là bình tĩnh phi thường, không ảnh hưởng đến việc thực hiện những điều đệ tử Đại Pháp cần làm; nó tuyệt đối khác biệt so với người [thường] khi bó tay không làm được gì, không muốn động nữa, hoặc đã thấy việc đó nhiều quá nên thờ ơ rồi.

Đệ tử: Chúng con ở đây thời gian vừa qua có một số học viên đầu tư địa ốc; cách nghĩ thì cũng tốt; nhưng trong tâm đệ tử vẫn có phần thấy không ổn, cảm thấy mua địa ốc, đợi tăng giá rồi bán đi thì chẳng phải cũng là vấn đề liên quan tới đánh bạc sao?

Sư phụ: Không nghiêm trọng đến thế. Kinh doanh thì cứ kinh doanh thôi, đệ tử Đại Pháp mà làm tốt là cũng được mà. Nói đến đánh bạc thì tôi muốn nói một chút về vấn đề chơi cổ phiếu. Cổ phiếu ấy thực ra nó cũng có nhiều loại. Chẳng hạn tôi mua bao nhiêu cổ phiếu của công ty này, hoặc đầu tư bao nhiêu cổ phần, [thì] cổ phần đó chỉ là một loại đầu tư bình thường. Hàng tháng tôi có thể chia được lợi nhuận nhất định, chứ không phải là tôi thuận theo việc nó lên xuống mà chơi [cổ phiếu], điều này là không thuộc về loại tôi gọi là chơi cổ phiếu. Cái mà tôi gọi là “chơi” cổ phiếu, chur vị

nhất định phải nhớ kỹ, đó là “chơi” cổ phiếu, hàng ngày đều xem sự lên xuống của bảng giá, tâm rõ là bị nó đưa lên lôi xuống, (*mọi người cười*) thì chư vị tu luyện làm sao? Không tu luyện được, tâm chư vị đặt hết cả vào cổ phiếu thì còn tu thế nào? Quả là chấp trước quá đi, so với người thường thì còn quá cả người thường, đó đâu còn là người tu? Hoàn toàn không tu được nữa; tôi là nói về cái đó. Nếu chư vị đều có cổ phần nhất định của các công ty nào đó, chư vị không cần làm gì nữa, chư vị cứ hàng tháng lấy tiền, thời gian lớn ấy đều để làm những việc đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, thì tôi mừng quá. (*vỗ tay*) Đó không phải là điều tôi giảng là chơi cổ phiếu; tôi vừa giảng là cũng bao gồm cả việc làm địa ốc cũng thế; vậy chư vị có cơ hội thì chư vị cứ làm, không thành vấn đề; tất nhiên chư vị cần đợi tăng giá rồi bán. Nhưng cũng có lúc chư vị không nhất định nắm tình hình tốt, nếu thất bại thì làm sao? Đó đều là việc người thường. Chính là chư vị dàn xếp sao cho tốt quan hệ ấy. Những việc đó đều là công tác ở xã hội người thường; công tác không là tu luyện, nhưng tu luyện của chư vị sẽ phản ánh vào công tác.

Đệ tử: Xin Sư phụ nói về quan hệ giữa các loại tai họa tự nhiên xuất hiện ở thế giới hiện nay và tiến trình Chính Pháp.

Sư phụ: Bàn về vấn đề này đối với xã hội người thường thì khá là miễn cảm; tốt nhất tôi không bàn đến; cũng không có gì tốt. Mọi người thử xem xã hội hiện nay phức tạp đến thế, nhân tâm biến đổi thành bất hảo đến thế, đạo đức hành vi của nhân loại bất hảo đến thế, thì nó có thể không có nạn không? Khẳng định là có nạn. Nhưng nó không hoàn toàn xảy đến là ứng vào tội bức

hại đệ tử Đại Pháp; bản thân nghiệp của con người cũng càng ngày càng lớn. Đương nhiên trong ấy cũng có nhân tố của thái độ đối với Đại Pháp ở đó. Hơn nữa, chính là nơi phát sinh tai nạn đều là nơi không có đệ tử Đại Pháp, ở Trung Quốc đều là nơi bức hại nghiêm trọng đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ các kênh truyền thông mà đệ tử Miền Tây Mỹ quốc chúng con làm thì chúng thực Pháp như thế nào, để tác dụng lớn hơn nữa?

Sư phụ: [Câu hỏi] chung chung quá. Các đệ tử làm những gì chư vị cần làm, mỗi đệ tử tham dự đều có thể chủ động làm những gì bản thân nên làm, đồng thời nhất định cần phối hợp cho tốt, để nó phát huy tác dụng lớn hơn nữa, sinh ra hiệu quả và lợi ích lớn hơn nữa; khi có thể thật sự gây nên tác dụng ảnh hưởng lớn trong cứu độ chúng sinh thì đó là thành công.

Đệ tử: Các đệ tử Đài Loan xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Miền nam Đài Loan đều đang chuẩn bị cho Dạ hội của Tân Đường Nhân 2006, [Dạ hội] đã dẫn đến việc xã hội Đài Loan chú ý rất nhiều đến đài truyền hình Tân Đường Nhân. [Về việc] đài truyền hình Tân Đường Nhân được lập ở Đài Loan, [con] xin hỏi Sư phụ rằng đó có phải Thần an bài không? Ngoài ra xin Sư phụ nói về Thiên Lý trong việc Trung Cộng tổn thất vụ vệ tinh châu Âu [Eutelsat]

Sư phụ: Đó đều là việc của bản thân đài truyền hình Tân Đường Nhân, không mang tính phổ biến. Những việc đó đều là đại hảo sự. Tiến trình Chính Pháp đã tới bước này rồi, tôi bảo mọi người rằng, bên thân Sư phụ, bên thân các đệ tử Đại Pháp, có rất nhiều chính Thần,

còn liên tục có những Thần chuyển sang ‘chính’, chính là cải biến; họ muốn đối đãi tích cực với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp rồi, họ muốn sửa hết lỗi xưa bằng cách giúp đỡ khởi tác dụng chính diện rồi, còn liên tục có hiệu ích tích cực được sinh ra.

Sự kiện vệ tinh châu Âu là đã qua lâu rồi, tôi không giảng về nó nữa. Còn đối với ác Đảng Trung Cộng là có một việc có thể khẳng định; ác Đảng Trung Cộng trong vấn đề bức hại Pháp Luân Công, bất kể nó làm gì, hễ nó làm một việc thì lập tức biến thành một việc xấu xí, việc bậy. Điểm này là chư Thần đã định chết ra như thế rồi, (vỡ tay) vì lịch sử không phải triển hiện cho nó, cự thế lực chỉ là để nó khởi tác dụng khảo nghiệm học viên mà thôi; đặc biệt là lịch sử hôm nay là vì Chính Pháp mà được tạo thành, vì đệ tử Đại Pháp mà triển hiện.

Đệ tử: Có thể đưa quảng cáo vào Đại Kỷ Nguyên như một nghề nghiệp hay không?

Sư phụ: Nếu chư vị hoàn toàn có thể sống bằng việc đưa quảng cáo vào, thì chư vị cứ làm; đó cũng là một nghề nghiệp; không thành vấn đề. Vì học viên Đại Kỷ Nguyên làm các kênh truyền thông thì tự việc ấy không phải tu luyện; nó là lập chỗ đứng ở xã hội và cũng thuộc về công tác bình thường. Kể cả công ty mà chư vị điều hành cũng đều như vậy. Nếu nói ‘tôi điều hành công ty cho người khác, thì đi làm ở công ty của người khác so với đi làm ở công ty do bản thân khai mở, đó chẳng phải cũng như nhau?’ Chính là đạo lý đó. Tuy nhiên, tu luyện của chư vị sẽ phản ánh vào trong công việc. Kênh truyền thông mà chư vị làm cũng là do đệ tử Đại Pháp làm để chứng thực Pháp, vậy đương nhiên việc này là đặc biệt tốt. Chư vị nói ‘Tôi làm quảng cáo cho nó, để nó duy trì

tồn tại’, thì chẳng phải chư vị cũng là đệ tử Đại Pháp vì để chứng thực Pháp mà làm những việc chư vị nên làm hay sao? Có người nói ‘tôi giảng chân tướng có thể trực tiếp cứu người, hôm nay tôi giảng chân tướng giảng rõ được cho một người, người đó được cứu thì tôi thấy trong tâm rất cao hứng’. Thực ra làm các kênh truyền thông khởi tác dụng khi cứu độ chúng sinh thì cũng có một phần của chư vị. Nếu như kênh truyền thông đó có 100 người tham gia, và kênh truyền thông đó mỗi ngày cứu độ được 100 người, thì nhất định là có chư vị cứu được một người. Báo chí xuất bản hàng ngày, mà đâu phải chỉ là 100 người? Đó chẳng phải mỗi ngày đều có chư vị độ được một người sao? Nhất định là cái Lý ấy; vì đó là mọi người cùng nhau duy trì tờ báo đó, cũng là mọi người cùng nhau giảng chân tướng.

Đệ tử: Một số nhân sỹ nhân quyền hải ngoại dặn dò là xin gửi lời vấn an đến Sư tôn.

Sư phụ: Vậy tôi cảm ơn họ. (vỗ tay)

Đệ tử: Họ ngỏ ý cảm phục Đại Pháp và các đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ: Là vậy, chúng sinh mà; bất kể chư vị bây giờ làm gì, thực ra đều chẳng phải vì Pháp mà đến sao?

Đệ tử: Con cảm thấy cự thế lực đã an bài tại trường đại học X rất nhiều nhân tố rất bất hảo, có lúc cảm thấy rất khó. Là vì cá nhân con tu chưa tốt, hay là cảm giác như vậy?

Sư phụ: Không nhất định là như thế. Chúng ta gạt sang một bên và chưa nói đến cự thế lực; xã hội mà chư vị đang đối diện đã trải qua một quá trình lịch sử phức tạp mới đến như ngày hôm nay; tư tưởng là phức tạp, trạng thái xã hội là phức tạp, hơn nữa là rất nhiều

thứ chính-tà tốt-xấu đều lẫn lộn cả. Đối diện con người thể gian và xã hội như vậy, các đệ tử Đại Pháp cần tu bản thân, cần cứu chúng sinh, triển hiện ra đặt ở trước mặt chư vị đều là khó khăn; đó chính là [điều] chư vị hôm nay nhìn thấy.

Đệ tử: Giới công nghiệp và giới thương mại ở Mỹ có phải vẫn đang bị nhân tố của cự thể lực ức chế hay không?

Sư phụ: Tôi biết chư vị nói ấy là về vấn đề gì rồi; chính là vấn đề họ đến Trung Quốc, không ngừng đầu tư, 'tiếp máu' cho ác Đảng Trung Cộng. Tôi giảng cho mọi người, Sư phụ không phản đối sự giàu mạnh của dân tộc Trung Hoa; tôi mong con người ở đó [sống] dư giả, mong người ở đó văn minh hơn lên. Tôi phản đối là trong thời gian cự thể lực bức hại Pháp Luân Công mà đưa một lượng lớn tiền vào đó, tà ác dùng tiền đó để bức hại đệ tử Đại Pháp; tôi phản đối là thời cơ làm việc ấy. Thời đầu truyền Pháp tôi đã định ra là để Trung Quốc giàu hơn lên; mấy năm tôi truyền Pháp ấy, cự thể lực cứ ngăn trở không cho động đến; đợi đến thời bức hại Đại Pháp chúng bắt đầu đưa tiền vào đó, vận chuyển từng lượng lớn vào. Khi tôi không thừa nhận chúng làm thế, chúng liền bảo 'chẳng phải là Ông để họ giàu lên sao?' Chúng là dúi vào kẽ hở của Chính Pháp, trên thực chất chính là làm những gì chúng muốn làm. Chính là như thế mà đệ tử Đại Pháp cũng đã trải qua rồi; nhân tố chính [diện] đều đang khởi tác dụng mang tính quyết định rồi; những thứ của tà ác giờ không làm gì được. Mọi người thử nghĩ, [nếu] tà Đảng lập tức bị đổ, kinh tế Trung Quốc còn lại bị sập nữa, thì chẳng phải chúng lại làm việc xấu sao? Chúng lại dúi vào sơ hở sao? Chúng

chính là đang làm thế. Việc này mọi người trước hết hãy kệ chúng; tà Đảng tiêu mất xong, thì người Trung Quốc vẫn phải sinh tồn.

Đệ tử: Các kênh truyền thông tiếng Trung và tiếng Anh cần làm thế nào phối hợp cho tốt?

Sư phụ: Kênh truyền thông tiếng Trung là được làm một thời gian lâu thế rồi, tiếng Anh và những tiếng khác có thể theo gương đó. Thực ra các kênh truyền thông tiếng Anh hiện nay chính là đang phát huy tác dụng, tình hình làm báo đến hôm nay khá là tốt. Chắc chắn là có khó khăn; dần dần sẽ ngày càng tốt hơn. Phối hợp cho tốt là rất trọng yếu; các học viên đi đưa báo có thể đồng thời đưa cả hai tờ báo. Nữa là, chia sẻ tất cả tư liệu tin mới nhận của các học viên. Những việc đó đều là phối hợp rất hay. Các phương diện khác cũng cần phối hợp tốt hơn một mức nữa, điều phối tốt hơn nữa.

Đệ tử: Nơi người thường có người nhận thức được rằng truyền rộng «Cửu Bình» có thể giải thể Trung Cộng; nhưng hiện nay mỗi ngày mới chỉ có tốc độ hai vạn người thoái Đảng; các đệ tử Đại Pháp nên làm thế nào mới có thể đề cao? Thoái Đảng như [hiệu ứng] ‘cục tuyết lăn’?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng sẽ không cứ thế mãi. Thuận theo việc vấn đề của bản thân chúng ta được giải quyết, và hiệu ứng «Cửu Bình» tăng mạnh thì sẽ phát sinh biến hoá; trên thực tế tà ác và kẻ xấu đã mất lòng tin rồi. Trung Cộng tựa như một thứ bại hoại sắp bị đá khỏi Trung Quốc, cú đá đó đã đá nó lên rồi, gốc của nó đã bị nhổ rồi, đang bị quẳng đi rồi. Hết thấy đều theo hình thế mà biến hoá.

Đệ tử: Làm thế nào để có thể để các học viên đều coi trọng tính trọng yếu của việc đòi “Phát Thanh Hy Vọng” quảng bá cho người Hoa?

Sư phụ: Tà Đảng Trung Cộng đã coi Phát Thanh Hy Vọng, Tân Đường Nhân và Đại Kỷ Nguyên là chuyện lớn nhất rồi đó; vậy nên chúng nói rằng Pháp Luân Công có “ba kênh truyền thông lớn”; chính là Phát Thanh Hy Vọng, Tân Đường Nhân và Đại Kỷ Nguyên; có thể thấy là tà ác sợ chết khiếp Pháp Luân Công rồi. Đúng thế, chúng không sợ Mỹ, càng không sợ Âu Châu; chúng sợ Pháp Luân Công, vì Pháp Luân Công biết rõ chúng là thế nào, càng biết rõ những gì của chúng, cũng biết được làm thế nào để giải thể chúng. (vỗ tay) Chưa chấm dứt bức hại thì vẫn tiếp tục làm đến khi chúng giải thể. Thực ra người Trung Quốc đều biết rằng tà Đảng Trung Cộng là tồn tại thế nào, rằng những kẻ cầm đầu Đảng đang bị tà ác lợi dụng ấy đang tư duy ra sao; điểm này thì những người tư duy bình thường sống ở xã hội Tây phương không biết; thậm chí văn hoá của tà Đảng là cái gì thì họ cũng không biết. Do vậy tôi từng nói rằng đến một hôm tà Đảng ở Trung Quốc sẽ đột nhiên tiêu mất, đổ rớt đài; thì chính phủ các nước khác vẫn chưa biết là sẽ đổ sao nữa. Các vị muốn biết tà Đảng Trung Cộng ra làm sao, thì trước hết các vị phải biết tà Đảng Trung Cộng suy xét vấn đề thế nào, tư duy thế nào, nói dối thế nào. Đó là những thứ tối thiểu mà cũng không biết; những tin tình báo các vị lấy được đều là giả hết.

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng một chút cho các học viên Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh làm thế nào để tốt hơn thêm một bức nữa.

Sư phụ: Chư vị làm việc gì thì ban đầu cũng có nhân lực, vật lực, tài lực, ba phương diện ấy có áp lực và thiếu thốn. Tất nhiên là vậy, xét cho cùng là đệ tử Đại Pháp, những việc chư vị làm là người thường không làm nổi. Vậy là chư vị đã làm rồi, tôi cũng tin tưởng mọi người sẽ nhất định làm việc đó thật tốt, khẳng định sẽ như vậy. Còn về việc nói thế nào để làm tốt hơn nữa, thì mọi người cần nghiên cứu với nhau, tự mở ra con đường mà mình khai sáng. Tôi đợi tin tốt đẹp từ chư vị.

Đệ tử: Sau khi Đại Kỷ Nguyên làm cái nền và tiện ích cho «Cửu Bình», con càng cảm thấy thâm sâu hơn về việc vận hành kênh truyền thông là vô cùng quan trọng. Có một nền tảng vận hành mạnh hơn, Đại Kỷ Nguyên mới có thể lên tiếng lớn hơn. Hôm nay nghe Sư phụ nói về các hình thức tu luyện khác nhau, [con] cảm thấy rằng đề cao kỹ năng nghề nghiệp của chúng con là có quan hệ với thăng hoa tu luyện; cũng bao quát cả việc viết bài tin tức, lên trang, sự vụ kế toán, v.v. Xin hỏi Sư phụ chỉ cho chúng con làm thế nào vận hành, thực thi tốt hơn?

Sư phụ: Chính là tôi vừa giảng ấy, muốn làm được tốt hơn thì cần phải điều phối tốt hơn; mỗi hạng mục công tác mọi người đều cẩn thận nhận trách nhiệm, cùng nhau đẩy kênh truyền thông lên. Mọi người đều làm được tốt thì kênh truyền thông sẽ nhất định làm được tốt; nó có tác dụng cứu độ chúng sinh rất lớn. Nó cứu độ chúng sinh được bao nhiêu người thì đều có phần của chư vị, vì [nó] là cái miệng của mọi người chư vị, là bộ máy phát thanh của chư vị, những người làm báo chí.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Vân Nam Trung Quốc xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử tham gia công tác kênh truyền thông, nhưng thường hay thấy thiếu thốn nguồn lực; như quy chế không kiện toàn, ngân quỹ không đủ, thì không cách nào liên lạc được với nhiều học viên hơn nữa để có nhiều người hơn nữa tham gia; vẫn đứng mãi ở trạng thái hoạt động nhỏ; không biết đột phá như thế nào?

Sư phụ: Tình huống mà chư vị đối mặt bây giờ là như vậy; mọi người chính niệm mạnh mẽ, phối hợp cho tốt, bước đi trên đường ngay chính, thì hết thảy sẽ tốt đẹp. Thực ra các đệ tử ở Trung Quốc gian khổ hơn, các điểm tư liệu về cơ bản đều là [hình] thức do gia đình, mọc ra khắp nơi; cũng nói từng người đều đang đi con đường của mình; mỗi cá nhân, hoặc phối hợp trong phạm vi nhỏ, đều đang làm những việc này. Tôi chẳng phải vừa giảng phương thức tu luyện là ‘Đại Đạo vô hình’ sao? Chính là bao quát cả họ giảng chân tướng làm những việc đó cũng là như thế. Không phải là do huy động của một trạm trưởng mà mọi người đều đi làm một việc nào đó; không phải thế. Trừ tình huống đặc biệt mọi người cùng nhau làm việc nào đó thì trạm trưởng điều phối thống nhất; thì mỗi cá nhân đều đang chủ động đi con đường của chính mình. Nếu cái gì cũng là thống nhất làm, do trạm trưởng thống nhất quyết định, mọi người đều theo vị ấy mà làm, thì trạm trưởng đó tu thành gì, chư vị chỉ bất quá là chúng sinh trong thế giới của vị ấy mà thôi. Tôi không muốn chư vị như thế, tôi muốn đệ tử Đại Pháp mỗi người đều là Vua, mỗi người đều đi ra được con đường của chính mình, mỗi người đều chứng đến quả vị độc lập của mình. (vỗ tay)

Nhưng giảng tới đây, tôi muốn cảnh tỉnh mọi người; không phải Sư phụ nói rằng để mọi người chư vị đều đi con đường của chính mình thì không còn nghe ai nói nữa; về chính thể khi cần phải phối hợp thì phải phối hợp tốt. Vậy nên người phụ trách các nơi cần thanh tỉnh, lý trí mà phát huy tác dụng, khi cần thiết mọi người cũng phải phối hợp với người điều phối cùng nhau phối hợp tốt.

Đệ tử: Con làm nhà hàng ăn; bình thường rất ít tham dự giảng chân tướng, chỉ là cuối tuần luyện công và trợ giúp Đại Kỳ Nguyên, con có được tính là đệ tử chân tu không?

Sư phụ: Nếu chư vị bình thường cũng có thể vận dụng điều kiện công tác hoặc khi tiếp xúc con người thế gian cũng không quên giảng chân tướng cứu chúng sinh, làm những gì đệ tử Đại Pháp cần làm, học Pháp theo thường lệ, chư vị làm cả ba việc, thì chư vị chính là đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Vùng Bay Area có mấy đồng tu cao niên gần đây qua đời liên tiếp, không thể kiên trì đến cuối cùng; ‘quy vị’ của họ như thế nào?

Sư phụ: Thực ra tôi đã giảng từ lâu trong «Chuyển Pháp Luân» rồi; tuy rằng không tinh tấn, thì học Đại Pháp cũng không sẽ có học mà như không; đã làm những việc của đệ tử Đại Pháp thì cũng không sẽ có làm mà như không; đã làm bao nhiêu sẽ được bấy nhiêu; trừ những ai đã thoát ly Đại Pháp, nhất là trong khi Đại Pháp bị bức hại mà thoát ly rồi qua đời, thế không được, thế thì không còn hy vọng nữa.

Đệ tử: Đệ tử cảm giác rằng giảng «Cửu Bình» cùng chân tướng thoái Đảng khó hơn nhiều so với giảng chân

tướng về Đại Pháp trước đây; thông thường không dám nói cùng lúc, cũng không biết sai ở chỗ nào?

Sư phụ: Sai ở chỗ nhận thức của bản thân chư vị; bản thân chư vị chưa rõ vì sao làm «Cửu Bình»; ít nhất chưa nhận thức rõ ràng. (Sư phụ cười) Đệ tử Đại Pháp vì sao cần phát «Cửu Bình»? Chư vị trong tâm cảm thấy ‘tôi giảng «Cửu Bình» tựa như tham dự chính trị, tôi nói chân tướng Đại Pháp bị những bức hại khác thì mới là nói về việc Đại Pháp’; thực ra trong những năm nói về phản bức hại mà giảng chân tướng Đại Pháp thì chẳng phải rất nhiều người thường bảo rằng ‘các vị làm chính trị’ đó sao? Chư vị phát «Cửu Bình» có mục đích là vạch trần và chặn đứng bức hại của tà ác, không phải lấy đả đảo tà ác làm mục đích. Bức hại chưa kết thúc thì đệ tử Đại Pháp là phát «Cửu Bình», đến cuối cùng tà Đảng Trung Cộng giải thể, bức hại chấm dứt mới thôi, thì đó chẳng phải lý lẽ đúng khí thế mạnh sao?

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Thượng Hải xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Đệ tử Đại Pháp ở Thượng Hải vấn an Sư phụ; lão ma đầu ở sào huyệt Thượng Hải vậy là sợ lắm đó.

Đệ tử: Ý thức về [các công ty] chi phí để quảng cáo của đệ tử Đại Pháp còn rất yếu, có phải là để tà ác có lý do ngăn trở tài nguyên?

Sư phụ: Không phải. Tôi bảo mọi người, Đại Kỷ Nguyên đã là kênh truyền thông có ảnh hưởng rất lớn ở Mỹ rồi; bất kể là ai, kể cả người Hoa, đều muốn hiểu về Đại Kỷ Nguyên, đều muốn biết tin tức trên Đại Kỷ Nguyên. Đương nhiên trong quá trình sẽ có người trái lại; thuận theo việc giảng chân tướng không ngừng thâm

sâu hơn, thì rất nhiều người sẽ cải biến. Kênh truyền thông Đại Kỷ Nguyên, đã là tờ báo lớn xuyên quốc gia duy nhất trên thế giới mà một mình bao phủ toàn cầu; đã là như thế rồi.

Đệ tử: Hiện nay cảm thấy thời gian càng ngày càng không đủ dùng; xin hỏi Sư tôn dùng chính niệm đối đãi thế nào? Có thể dùng chính niệm kéo dài thời gian không? (mọi người cười)

Sư phụ: Việc đó rất khó làm được; chư vị còn chưa làm được. Vì Chính Pháp càng nhanh [thì] thời gian càng nhanh; chính là Chính Pháp thúc đẩy càng nhanh [thì] tốc độ vận chuyển của Thiên thể cũng theo đó mà nhanh hơn; tốc độ vận chuyển của toàn thể vũ trụ cũng nhanh hơn; vậy nên nó là phạm vi vô cùng to lớn như vậy. Nhưng dù thế nào, vì Chính Pháp đã được cân nhắc đến bước này rồi, đệ tử Đại Pháp chính là gắng sức làm. Thời gian sẽ cảm thấy rất ngắn; có lúc mới sáng dậy sớm, bận rộn qua lại làm vài việc, thì trời đã chập tối rồi; thời gian sao ngắn vậy? Đúng thế, năng lực con người không theo kịp, vì tốc độ Chính Pháp rất nhanh. Chúng ta rất nhiều người đều nhớ là trước đây cảm thấy một ngày rất dài, thời tôi còn nhỏ thường nghe người ta nói ‘trời sao mãi vẫn chưa tối’? Người ta làm việc đến lúc mệt rồi, cảm thấy một ngày dài quá vẫn làm lụng mãi. Hiện nay khác rồi; con người hiện nay đều nói chưa kịp làm được gì mấy mà trời đã tối rồi; đó là khác biệt lớn nhất mà con người có thể biết được.

Đệ tử: Con đắc Pháp năm 1998, đây là lần đầu tiên ở Pháp hội được xin hỏi Sư phụ. Xin hỏi Ngài, con cảm thấy mấy năm nay làm được không ít việc, nhưng khi trao đổi

với mọi người thì dường như không nói ra được gì cả; có phải là học Pháp không thâm sâu, chính niệm không đủ?

Sư phụ: Cũng có thể là vấn đề về tính cách thôi. Nói không ra thì nghe nhiều hơn; xem xem bản thân mình có gì khác với người khác; đối chiếu một chút. Giao lưu với nhau là một hoàn cảnh các đệ tử Đại Pháp cùng nhau tiến bộ về phía trước, đó là một chút thời gian duy nhất chư vị tu luyện ở thế gian [để dành cho việc đó], là hoàn cảnh như vậy khi đệ tử Đại Pháp [gặp gỡ] cùng nhau, là hoàn cảnh tu luyện. Chư vị [có] nhiều thời gian hơn ở xã hội người thường; tại thế gian con người không thoát ly thế tục mà tu luyện; do đó một chút thời gian đó đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng là rất trân quý, rất ít ỏi.

Đệ tử: Gửi bài qua mạng lưới Internet bị tà ác chặn rồi, website cũng bị chúng khống chế; [chúng con] có thể lập website ở Mỹ quốc không? Xin Sư phụ chỉ thị; nhất là các bài «Cửu Bình» đã được dịch sang ngoại ngữ?

Sư phụ: Đương nhiên là khả dĩ; hãy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề đó. Hiện nay nhiều website lắm; các website do đệ tử Đại Pháp làm cũng không ít, đều có tác dụng.

Đệ tử: Sau khi công bố «Cửu Bình», đệ tử toàn lực làm. Quãng bảy giờ vợ [của con] cũng gây nhiều khó khăn cho con lắm; con bị rớt xuống; xuất hiện nghiệp bệnh khá nặng. Hiện nay thỉnh thoảng có biểu hiện rất nặng, rất khó chịu đựng những ma nạn do vợ đưa đến; đệ tử mong sẽ chóng qua khỏi quan này.

Sư phụ: Hãy như một người tu luyện mà đối đãi hết thảy những gì ở trước mắt chư vị, thì điều gì cũng có thể bước qua được. (vỗ tay) Chư vị hãy nghĩ rằng một vị Thần khi đối diện với vấn đề đó thì đối đãi như thế nào?

Khi chư vị không vượt qua được thì chư vị hãy nghĩ như thế, chư vị hãy vượt qua như thế, hãy đối đãi như thế thử xem.

Đệ tử: Học viên người Tây phương ở Mỹ có cần thoát Đảng không?

Sư phụ: Điều ấy không trọng yếu; tất nhiên có nhiều học viên đang thoát [đảng]; học viên trước đây ở các nước Đông Âu cũng đang thoát [đảng]. Vì họ đã là đệ tử Đại Pháp rồi, [nên] bản thân việc tự họ thoát hay không thoát không còn trọng yếu nữa; nhưng việc họ thoát Đảng tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến tâm lý của tà Đảng Trung Cộng.

Đệ tử: Ngài vừa đề cập đến việc giảng chân tướng không được giảng cao; như vậy có phải là trong các bài trên kênh truyền thông chúng ta phải tránh sử dụng “tà linh cộng sản”, “Thần muốn diệt Trung Cộng”?

Sư phụ: Cái đó không thành vấn đề, cái đó không cao. “Tà linh cộng sản” không cao; tôi đã chỉ ra rõ vấn đề đó rồi, đã dần dần nói rõ ràng ra vấn đề đó rồi; trong «Cửu Bình» cũng đã đề cập đến vấn đề đó rồi. “Thần muốn diệt Trung Cộng”, cái đó cũng là điều chân thực, hiện thực; chư vị giảng ra, người ta có thể cảm thụ được; con người có phía mặt minh bạch của mình. Tôi là nói về những thứ trong tu luyện mà chư vị giảng cao thì người ta không tiếp thu được; vì cái Lý của tu luyện và cái Lý của con người là phản [đảo]. Người ta cảm thấy rằng sống thoải mái là tốt, còn người tu luyện cảm thấy không thoải mái lại là việc tốt đối với đề cao; đó chẳng phải ‘Chính Lý trong phản Lý’ đó sao?

Đệ tử: Làm sao biết được hồng nguyện trong lịch sử của chúng con? Khi con đọc «Chuyển Pháp Luân» học

Pháp thì có thể nhớ, nhưng khi làm người thường thì lại quên mất.

Sư phụ: Làm người thường thì đương nhiên không nên biết Pháp; nên nói là hể tiếp xúc với xã hội người thường liền quên rằng bản thân là người tu luyện; là vì nguyên nhân chính niệm không đầy đủ. Trong lịch sử đã phát hồng nguyện gì, việc ấy không cần biết rõ ràng đến thế, cũng đừng quan tâm. Hôm nay chư vị chính là người đã đắc Pháp rồi, người tu luyện chính là phải chiếu theo yêu cầu của người tu luyện mà làm. Bảo rằng học Pháp mà không nhớ kỹ thì cũng không sao cả; chư vị nói rằng [học] một lượt không nhớ, hai lượt không nhớ, thì chư vị hãy chú tâm hơn nữa mà học; nhất định sẽ xung phá. Nếu quả thực là chư vị chú tâm rồi mà vẫn không nhớ được, thì đó chính là bày trước mặt chư vị một ‘quan’. Nếu không phải như thế, thì tức là chư vị không chú tâm nên không nhớ, đó chính là vấn đề phải chịu khó của bản thân chư vị.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp tại Thẩm Dương xin vấn an Sư phụ! (Sư phụ: Cảm ơn mọi người.) Trong «Chuyển Pháp Luân» Ngài giảng rằng, bảo hộ mỗi từng đệ tử cho đến khi bản thân [họ] có thể bảo hộ bản thân mình mới thôi; nhưng rất nhiều học viên vẫn chưa đi hết con đường Sư phụ an bài, bị tà ác bức hại chết rồi, người đã khuất chẳng phải tu như không chẳng?

Sư phụ: Nếu đệ tử Đại Pháp đều có thể chính niệm chính hành, bất kể ở tình huống nào đều dùng chính niệm suy xét vấn đề, mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều không sẽ vì có bức hại trước mặt mà sinh xuất tâm sợ hãi, thử xem ai dám đến bức hại chư vị! Ai đã hoàn toàn ở trong Pháp thì không ai động đến được; đó chẳng phải đã có

trang bị năng lực bảo hộ tự mình hay sao? Thực ra với những học viên lâu năm [từ thời] trước cuộc bức hại, là tôi đều đưa chư vị đến vị trí rồi; kể cả những học viên mới về sau, chỉ cần có chính niệm chính hành, hoàn toàn có thể bảo hộ bản thân rồi. Chỉ là có học viên là không có chính niệm; điều gì cũng được trang bị rồi nhưng trong khi bị bức hại vẫn dùng tư tưởng của người thường để xét vấn đề, còn chấp trước cả đồng lớn, thì bảo Sư phụ làm sao đây? Hoàn toàn bao [thần] hết những gì chư vị nên phải làm trong chứng thực Pháp chẳng? Thế thì là chư vị đang tu luyện hay là Sư phụ đang tu? Tôi giảng một lần nữa: “Trong bức hại, Sư phụ là bảo hộ đệ tử Đại Pháp, chứ không phải [bảo hộ] một người thường.”

Vấn đề này trong nhiều lần giảng Pháp tôi đã bàn đến rất rõ ràng rồi. Nếu [là] học viên từ Trung Quốc đến, hãy tìm Pháp mà tôi giảng mấy năm vừa qua mà xem, giảng chi tiết ra cần rất nhiều thời gian, rất nhiều sự việc đều rất phức tạp; nhân tố từ trước của cá nhân, nhân tố do cự thế lực an bài, đều có quan hệ.

Trước đây tôi từng nói chuyện đùa này cho mọi người, nói rằng các danh nhân lịch sử đều là đệ tử Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp lấy làm mừng lắm, ‘danh nhân lịch sử đều là chúng ta cả’. Nhưng trong lịch sử, rất nhiều danh nhân sát sinh cũng rất nhiều; đệ tử Đại Pháp cũng có người trong lịch sử làm cướp, thậm chí cả việc sát nhân phóng hoả. Đương nhiên, đã là đệ tử Đại Pháp, chư vị tu luyện rồi, Sư phụ đều có thể Thiện giải viên dung chúng, đều có thể giải quyết sạch. Nhưng tu luyện là nghiêm túc; Sư phụ sẽ Thiện giải những việc đó, cũng giúp chư vị hoàn trả rất nhiều nợ nghiệp; nhưng những đại sự lớn như thế trong khảo nghiệm sinh tử

liệu có thể yêu cầu không cao đối với người tu luyện hay không? Học viên không tinh tấn rất khó vượt qua được. Những nợ [nghiệp] lớn như vậy, ở bước sinh tử nếu không có chính niệm mà chư vị muốn vượt qua, thì có được không? Một số học viên ở Trung Quốc khi bị bức hại rất nghiêm trọng, khi chư vị thậm chí không thể tự coi bản thân là đệ tử Đại Pháp mà đối đãi, đầy đủ chư vị là tư tưởng người thường, khi chịu bức hại lại chấp trước vào cuộc sống an nhàn của người thường, chư vị thử nói xem làm sao có thể coi chư vị như một vị Thần mà đối đãi? Những món nợ trong lịch sử tính sao đây? Vượt quan như thế sao? Vậy nên nguyên nhân các loại, những nhân tố các phương diện, đều không thể dùng ‘nhân tâm’ mà đo lường: Tu đã một thời gian lâu thế chẳng phải tu như không ư? Chính thế mà bị bức hại đến chết rồi? Sư phụ chẳng phải bảo hộ đệ tử Đại Pháp sao? Bảo hộ như thế nào? Vậy đó; tôi bảo hộ đệ tử Đại Pháp, nhưng mà chư vị khi đối mặt cái chết lại không có nghĩ bản thân chư vị là đệ tử Đại Pháp, cũng không nghĩ đến tôi là Sư phụ; suy nghĩ là: ‘Tôi phải chết rồi, vậy chẳng phải sống cũng như không? Con của tôi ai lo nhỉ? Vợ tôi phải tái giá rồi?’ Khi bị bức hại rất nghiêm trọng, họ không còn hô “Sư phụ”, họ kêu “mẹ ơi mẹ ơi”, thậm chí còn kêu trời kêu đất; khi tôi ngăn trở bức hại, cự thế lực và chúng Thần vũ trụ đều nói, ‘Ngài Chính Pháp là phải có nguyên tắc đấy nhé, Ngài đang Chính Pháp nào vậy? Ngài đưa những thứ bất chính làm Chính Pháp sao? Đó là đệ tử của Ngài phải không? Ngài thử xem xem, họ có nhận Ngài làm Sư phụ chẳng? Càng bị bức hại thì trái lại tâm con người của họ càng nhiều. Không phải là khi bị bức hại thì càng bức hại càng mạnh mẽ,

chính niệm càng ngày càng đầy đủ, chống chế bức hại đầu.’ Chư vị nói xem vậy thì làm sao? Một mạch bức hại đến chết, họ đều không coi bản thân là đệ tử Đại Pháp.

May thay, những gì đệ tử Đại Pháp đã làm là được Sư phụ thừa nhận. Bị bức hại đến chết rồi, tôi thừa nhận là họ vì tu Đại Pháp nên bị bức hại đến chết, dẫu có một quan họ chưa vượt qua được, tôi cũng sẽ không để họ tu mà hoàn toàn như không, (vỗ tay) do đó tôi nói rằng điều chờ đợi đệ tử Đại Pháp, dù thế nào đi nữa, tiền đồ ấy là quang minh nhất, là tốt đẹp nhất, (vỗ tay) không cách nào so sánh giữa những gì chư vị phải chịu đựng khi bị bức hại với những gì chư vị sẽ đắc. Quả thực là có những học viên tốt phi thường nhưng bị cựa thế lực dúi vào sơ hở bức hại và qua đời; chính ở vùng Bay Area có như thế; Sư phụ cũng vô cùng đau lòng.

Tất nhiên lời này giảng ra là nguyên nhân các phương diện vô cùng nhiều. [Với] một cá nhân có thể [hành xử] như Thần, thì trong chúng không ai dám bức hại đến chết.

Đệ tử: Để giảm thiểu sự thống khổ của thân nhân bị giam tù vì luyện công, bèn tặng quà cho trưởng cai ngục; xét vấn đề ấy như thế nào?

Sư phụ: Không thể nói là sai lầm lớn nào cả; mà là chư vị hãy gắng thực thi sao [ngay] chính hơn một chút, hãy thực hiện tốt hơn chút. Nếu chư vị có thể bằng chính niệm rất mạnh mẽ mà giảng chân tướng, giảng cho trưởng cai ngục trở nên tốt, thế thì còn khá hơn nhiều so với tặng quà. Lời là nói như thế; trong hoàn cảnh kia chư vị làm như vậy, chư vị có chính niệm thật mạnh mẽ hay không? Chư vị có thể dưới áp lực tà ác mà có được chính niệm lớn mạnh như thế không? Đó

chính là vấn đề lớn. Là rất khó; nhưng chư vị hãy thử xoay lại mà nghĩ, lịch sử nhân loại chẳng phải chính là vì hôm nay mà được khai sáng? Các đệ tử Đại Pháp muốn thành tựu hết thấy điều ấy thì chẳng phải từ trong đó mà bước xuất lai sao? Vậy nên từ một người thường mà biến thành Thần, thì chẳng phải bước như vậy vượt qua sao? (vỗ tay)

Đệ tử: Con đại biểu cho toàn thể đệ tử Đại Pháp ở đại đội tám nhà tù nữ tỉnh Liêu Ninh xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. Dường như đệ tử Đại Pháp là “đại đội tám” của nhà tù kia vậy? Nên nói là “các đệ tử Đại Pháp bị đại đội tám nhà tù bức hại”. Không phải “đại đội tám” của chúng ta; đệ tử Đại Pháp không thừa nhận hết thấy những gì cụ thể lực an bài, càng không thừa nhận bức hại của tà Đảng.

Đệ tử: Ngày 5 tháng Sáu năm nay [con] đọc thấy thanh minh tập thể, kiên tu Đại Pháp, theo Sư phụ đến cùng của mấy chục vị đệ tử [ở nhà tù ấy]. Xin Sư phụ yên tâm.

Sư phụ: Nếu là lời nói này 3, 4 năm về trước, thì tôi còn không thật yên tâm; hiện nay tôi yên tâm. (vỗ tay) Bấy giờ trong cuộc bức hại ấy [việc] các đệ tử Đại Pháp có thể vượt qua không, có bao nhiêu người có thể vượt qua, đều là con số chưa biết. Tuy có Thần bảo hộ, có Sư phụ coi sóc bảo hộ, các đệ tử Đại Pháp trong bức hại có thể thực hiện đạt đến chính niệm chính hành như Thần hay không? Muốn từ đó mà bước xuất lai là phải bằng chính niệm kiên định và tín tâm vững chắc vào Đại Pháp của tự mình. Sư phụ có thể chịu thống khổ thay chư vị, thậm chí những đau đớn của chư vị thì tôi cũng thay chư vị chịu rồi; nhưng dưới áp lực khốc liệt ấy tâm

của chư vị có thể đặt thật [ngay] chính hay không? Chư vị coi bản thân là Thần, hay chư vị là người thường? Chính niệm chư vị có đủ hay không? Đó đều là dựa vào mọi người, dựa vào chính mình.

Đệ tử: [Con] xin hỏi Sư phụ, sự khác biệt về tầng thứ giữa các học viên là có xu thế gia tăng; có học viên bị nghiệp bệnh can nhiễu nhiều lần, một thời gian lâu vẫn không đột phá. Chúng con đề cao chính thể thế nào cho tốt hơn nữa?

Sư phụ: Vấn đề này trong quá khứ tôi đã giảng nhiều lần rồi; rất nhiều học viên thực ra đều minh bạch. Học viên xuất hiện nghiệp bệnh nghiêm trọng, nó không gì ngoài hai mục đích. Một là để họ xuất hiện ra trạng thái ấy, xem xem người chung quanh nhìn [nhận] thế nào. Xem tâm chư vị động thế nào, xem chư vị có động tâm hay không; chẳng phải chính vấn đề đó sao? Mọi người đều đang động tâm; ‘Ái chà, họ tu luyện tốt thế, họ tại sao lại thành như thế nhỉ?’ Chấp trước liền dấy khởi xuất lai, nhân tâm đều [nổi] lên. Có người nghĩ: ‘Họ đều thế cả, tôi có thể đạt hay không?’ Các chủng các dạng ‘nhân tâm’ đều xuất ra trở lại. Cựu thế lực kia liền nói: ‘Tôi làm việc này đúng chứ? Tôi để nghiệp bệnh của họ nghiêm trọng đến thế có mục đích chính là để kiểm nghiệm xem họ là chính niệm hay là nhân tâm; chúng tôi làm đúng chứ? Ngài xem đệ tử của ngài những nhân tâm ấy quay xuất trở ra chưa? Có nhiều tâm con người xuất trở ra lắm, cần phải nhắm thẳng vào những nhân tâm ấy mà làm.’ Từ đó gia tăng nghiệp bệnh của những học viên ấy, để xem chư vị còn tu hay không tu.

Xuất hiện vấn đề gì thì mọi người đều không thể động tâm; mỗi học viên thì ngoại trừ rằng ‘là đệ tử Đại

Pháp tôi có thể giúp gì cho bạn thì tôi giúp', còn không có gì là có thể phù động [tâm] cả; 'tôi giúp bạn không nổi' thì cũng cần phải chính niệm đối đãi vấn đề ấy; cần làm gì thì làm nấy, đừng dùng nhân tâm [mà hãy] bỏ chấp trước, đừng khắc sâu thêm vấn đề đó vào trong tư tưởng, [mà hãy] bài xếp các quan hệ rất [ngay] chính, đừng coi nó rất nặng, [mà] bình tĩnh phi thường. Cụ thể lực thấy rằng không còn ý vị gì nữa, 'những người đó không động tâm. Những người đó đều không động tâm, thì đó còn ý vị gì nữa đâu?' Không quản nữa. Nghiệp bệnh của họ lập tức lại tốt trở lại. Đó là một loại tình huống.

Còn có một mục đích chính là [về] bản thân họ. Chính người xuất hiện nghiệp bệnh ấy tu như thế nào? Họ có thể trong trạng thái đó mà dùng chính niệm mạnh đến vậy để vượt qua không? Thật sự coi bản thân là một vị Thần, hoàn toàn là cái gì cũng không đặt trong tâm? Hôm nay tôi đọc Minh Huệ Net báo cáo, thấy một học viên chân bị đánh đến xương cốt vỡ nát cả, không nổi tiếp lại thì đã băng thạch cao. Học viên này không nghĩ chút gì rằng bản thân sẽ tàn phế, hoàn toàn không để ý; hàng ngày học Pháp, chính niệm rất đầy đủ, có thể ngồi dậy được chút thời gian nào liền luyện công. Bác sỹ bảo rằng xương cốt vỡ của cô ấy vỡ nát rồi, chưa nổi tiếp lại thì đã băng thạch cao, đó đều là bệnh viện của nhà tù làm; cô ấy không quan tâm, 'tôi cần xếp bằng luyện công', đau không chịu được vẫn cứ kiên trì, sau này xếp bằng không đau nữa, kết quả đã lành; bây giờ nhảy sao cũng không việc gì nữa, như người bình thường. (vở *tay*) Chư vị ai cũng có thể như vậy, thì cụ thể lực không dám động đến họ. Ai cũng có thể như thế, thì ai cũng có

thể khi vượt quan là vượt qua hết. Thế nào gọi là ‘chính niệm’? Đó chính là ‘chính niệm’.

Đệ tử: Có bạn đồng tu nói «Cửu Bình» có lực lượng của Pháp, có thật vậy không?

Sư phụ: Quả thật như thế. Về «Cửu Bình», mọi người đều biết giảng chân tướng, cứu chúng sinh, giải thể tà linh ác đảng; đó chẳng phải đều là đệ tử Đại Pháp cần làm khi chúng thực Pháp, và Đại Pháp Chính Pháp cần làm sao? Đương nhiên có lực lượng của Pháp. Nhưng chư vị không được coi đó là Pháp để học, (mọi người cười) cần coi đó làm tư liệu để liễu giải tà Đảng là khả dĩ rồi. Nhưng có người trong các học viên còn hồ đồ về phương diện này, thì hãy đọc nhiều hơn, vẫn là có ích. Chính là như vậy.

Đệ tử: Có người từ Trung Quốc tới, rất đồng tình hỗ trợ Pháp Luân Công, nhưng lại không tích cực muốn thoát Đảng. Làm thế nào để trợ giúp họ hữu hiệu hơn, ngoài việc đưa «Cửu Bình» cho họ?

Sư phụ: Có người không còn được [cứu] nữa. Tôi vừa giảng câu như thế này, chư vị nếu có thể cứu được một nửa [số] người thì đã là thành công rực rỡ rồi. Nói cách khác, có rất nhiều người mà chư vị không cứu được nữa, có rất nhiều người chính là không thể được cứu nữa, đó cũng là sự thực; nhưng không được vì những người không thể cứu ấy, mà chư vị không đi làm việc cứu người nữa; vẫn phải tiếp tục làm. Ngoài ra sự việc này còn chưa đến cuối cùng, thì chưa thể đặt kết luận; đối với mỗi từng sinh mệnh mà giảng rằng họ còn cơ hội không, điều ấy vẫn là con số chưa biết. Thuận theo biến hoá của hình thể chính thể, họ có thể cũng sẽ

thay đổi theo. Trước mắt vẫn chỉ là biểu hiện trong quá trình thôi.

Đệ tử: Đệ tử vì có chấp trước, nên bị cự thế lực, bị tà linh tà Đảng dúi vào sơ hở, ra khỏi hàng ngũ [tu luyện] kéo dài đến một hai năm rồi; cự thế lực khiến con luyện công không khởi tác dụng, con vẫn luôn gắng gượng. Con muốn thông qua học Pháp Luân Công, làm tốt ba việc Sư phụ giao cho, theo sát Sư phụ Chính Pháp, con nhất định sẽ vững vàng vượt qua.

Sư phụ: Đúng; vậy là đúng lắm; chính niệm không được chỉ dừng trên miệng thôi, chính niệm chính hành tinh tấn thì mới đúng. Ra khỏi hàng ngũ một hai năm là không ngăn đâu; dù thế nào đi nữa, bức hại chưa kết thúc, ai chưa bước ra, hoặc chưa theo kịp tiến trình Chính Pháp, thì hiện nay vẫn đều là cơ hội, gắng sức làm cho tốt; chính là như thế, phải giữ vững vàng.

Đệ tử: Tiểu đệ tử Đại Pháp đọc «Cửu Bình» là có quan trọng không?

Sư phụ: Tiểu đệ tử Đại Pháp ở Mỹ quốc vẫn là học Pháp là quan trọng, vì các cháu chưa từng chịu độc hại của tà Đảng. Tại Trung Quốc thì khác, ở Trung Quốc Đại Lục là khác. Tại Mỹ quốc thì học Pháp nhiều là khả dĩ rồi.

Đệ tử: Một số đệ tử Đại Pháp rất chấp trước vào kỹ thuật của người thường; xin hỏi Sư phụ làm thế nào buông bỏ chấp trước vào kỹ thuật?

Sư phụ: [Nếu] nói là cần làm công tác cho tốt, thì cũng có thể nói là không thành vấn đề. Nếu như vì việc đó mà ảnh hưởng đến chứng thực Pháp của đệ tử Đại Pháp, thì cái được chẳng bù cái mất. Chính là chực vị bài xếp thế nào cho tốt quan hệ này, vừa làm tốt công tác, vừa không ảnh hưởng việc của đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Trong khẩu quyết công pháp có “kim hầu phân thân”, ý nghĩa sâu xa không? Có phải là chỉ cho đệ tử rằng phải có khả năng phân biệt tà ác ẩn tàng chăng? Các đệ tử Đại Pháp ở Quảng Châu nhờ vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay) Điều gì trong Đại Pháp đều không phải quá giản đơn, điều gì cũng có nội hàm của mình, điều gì cũng có thể là một biện pháp để chỉ ra cho và khiến đệ tử Đại Pháp nhận thức Pháp sâu hơn.

Đệ tử: Rất nhiều học viên gần đây bắt đầu làm kinh doanh; xin hỏi Sư phụ làm những việc như thế có cần gấp không? Làm thế nào cân bằng những việc đó?

Sư phụ: Nếu cuộc sống bình thường có gặp vấn đề, mọi người cứ giải quyết vấn đề đời sống; điều ấy có thể nói là không có vấn đề. Nhưng dù sao đi nữa, đều không được quên bản thân là đệ tử Đại Pháp, làm những việc đệ tử Đại Pháp nên làm, thực ra vấn đề này đều là vấn đề rất đơn giản.

Đệ tử: Con muốn đưa những kinh văn mới mà Ngài giảng thu âm lại rồi cho tự mình nghe thì có được không? Làm ra đĩa CD rồi đưa cho bạn đồng tu được không?

Sư phụ: Không được; thu [âm] cho bản thân nghe cũng không được. Tôi đã giảng về vấn đề này nhiều lần rồi; ai cũng không thể tùy ý thu [băng], càng không được phát tán. Vậy nên mỗi lần giảng xong tôi đều cần chỉnh lý thành sách, chính là mục đích đó. Vì ở đây giảng chính là nhắm vào học viên địa phương mà giảng; đối với địa khu khác không có tác dụng trực tiếp. Chỉnh lý thành sách thì không như thế nữa, có mang tính phổ biến; vậy nên sách của tôi cần chỉnh sửa. Hễ đã chỉnh sửa rồi, thì chỗ chỉnh sửa là chỗ không giống với băng tiếng băng

hình; rồi sẽ tạo thành loạn Pháp. Ai đang loạn Pháp; chư Thần đều đang nhìn hết thấy hành vi của chư vị. Mà kể cả băng hình nữa, lát nữa chư vị đều phải giao lại cho đại hội. Mọi người không được làm việc đó, cần phải chú ý! Người thường không loạn Pháp được; tôi nói là chính đệ tử Đại Pháp thực hiện không tốt mới tạo thành nguy hại. Có người nói rằng ‘tôi có băng thân âm Sư phụ giảng Pháp ở nơi nào đó mà không ai có’, rằng ‘bản thân tôi có [thôi]’; họ dương dương tự đắc. Đó là tâm hết sức không tốt, hoàn toàn đang dùng tâm người thường đối đãi vấn đề tu luyện; thực ra chính là loạn Pháp, chính là dấu hiệu báo trước sẽ loạn Pháp; những thứ đó hề đưa ra thì chính là loạn Pháp, dấu đó là Sư phụ giảng đi nữa. Mọi người [đều] biết, những kỹ thuật hiện nay, cái gì cũng có thể làm giả, đổi trắng thay đen; ghi âm điều gì thì cũng có thể ráp nối lại mới; tà Đảng bức hại Pháp Luân Công chẳng phải là làm những thứ đó? Chư vị tưởng mấy món đồ của chư vị là an toàn sao? Chỉ có [những gì] chính thức đăng trên Minh Huệ Net, chính thức in thành sách, cái đó là có chứng cứ có thể tra được, không ai loạn được. Bây giờ cụ thể lực chưa động đến chư vị, đợi chư vị đến lúc giai đoạn cuối cùng tới viên mãn nhất định sẽ vì việc này mà ngăn trở chư vị; lúc ấy thì hối cũng không kịp.

Đệ tử: Tà Đảng Trung Cộng biểu hiện xuất ra ở tầng không gian đây [là] con rồng đỏ, [đó] là hình tượng rồng Đông phương hay là hình tượng [rồng] Tây phương?

Sư phụ: Là hình tượng rồng Đông phương; nhưng mà có những lúc dùng biểu hiện hình tượng rồng Tây phương, có thể hiểu được đối với người Tây phương.

Đây là vấn đề văn hoá, không có ảnh hưởng gì về thực chất.

Đệ tử: Có học viên toàn tâm toàn ý vì Đại Pháp mà làm các việc, một số gặp phải nguy hiểm về sinh mệnh; đó có thể là họ lơ là tu luyện cá nhân, một số quan vẫn chưa vượt qua được. Nhưng chính vì họ còn đang là người tu luyện, không thể quan nào cũng vượt tốt; tại sao Đại Pháp không bảo hộ họ?

Sư phụ: Chư vị dường như đang chất vấn vì sao Đại Pháp không bảo hộ họ. Tình huống từng cá nhân đều rất phức tạp, không nói rằng mỗi quan thì chư vị đều cần một chút chính niệm như nhau ấy liền có thể vượt qua. Có [quan] là phải dùng chính niệm khá lớn mà vượt qua; có [quan] là dùng đến vút bỏ chấp trước vào sinh mệnh mới có thể vượt qua. Tu luyện là gì? Là muốn bước hướng đến Thần! Sư phụ điều gì cũng thay chư vị gánh chịu rồi, gặp nguy hiểm nào thì Đại Pháp cũng đang bảo hộ, thì chẳng phải trên đầu chư vị đang có ô bảo hộ sao? Không có nạn nào cả, tu luyện vậy thoải mái quá, thế thì ai rồi chẳng phải sẽ tu sao? Thực ra tình huống rất phức tạp. Có học viên từ tiền sử đã có hiệp định với cự thế lực, họ chính là đến lúc ấy là ra đi, thì làm sao đây? Có học viên chấp trước căn bản vẫn luôn chưa tổng khứ, trên căn bản đó chính là vấn đề có phải đệ tử Đại Pháp hay không. Người thường cũng có thể làm những việc mà đệ tử Đại Pháp làm, nhưng không thể dẫn dắt như là đệ tử Đại Pháp. Có học viên bị cự thế lực dúi vào sơ hở, mà lại không nguyện [ý] buông bỏ chấp trước, nhưng khi vượt quan rất có thể lại chính là 'sinh tử đại quan' thì làm sao đây? Có học viên tuổi thọ tới rồi mà vẫn không tinh tấn; còn có một số rất nhỏ

là cần phải rời khỏi [thế gian] trước thì mới được, v.v. Nhất quyết đừng dùng nhân tâm để đối đãi tu luyện!

Tôi vừa giảng rồi, [Lý] của người tu luyện và Lý của người thường là phản [đảo] lại; con người nhìn nhận rằng thoải mái là chuyện tốt, đệ tử Đại Pháp nhìn nhận rằng con người thoải mái là việc xấu đối với [việc] đề cao; không thoải mái đối với đề cao mà giảng là việc tốt. (vỗ tay) Quan niệm căn bản này chư vị đã chuyển biến chưa? Gặp một chút ma nạn, gặp một chút gì đó thì chư vị đều không qua nổi, cuối cùng khi tích đọng lại thành rất lớn thì chính là một quan ải lớn, quan ải lớn ấy chư vị không vượt bỏ sinh mệnh thì chư vị không vượt qua được, vậy làm sao đây? Thậm chí như cửa ải lớn đến mức chư vị buông bỏ sinh mệnh rồi vẫn không cân bằng được, cự thế lực không thả chư vị qua; nhưng chính niệm của chư vị lại không đủ; chư vị thử nói làm sao đây? Chư vị bảo Sư phụ làm sao? Sư phụ bảo hộ chư vị một cách vô điều kiện, mà chư vị vẫn không tinh tấn, thậm chí còn như một người thường! Chư vị nói rằng ‘tôi là đệ tử Đại Pháp’, nhưng mà tư tưởng cùng hành vi của chư vị lại chính là một người thường. Hôm nay tôi độ là đệ tử Đại Pháp, không thể vô có bảo hộ một người thường được. Sinh lão bệnh tử của người thường là Thiên Lý, không thể vô có can dự. Chư vị có biết hôm nay Sư phụ đang làm gì chẳng? Tôi đang Chính lại Pháp của vũ trụ; tôi Chính lại như thế nào? Tôi dùng gì để Chính? Tôi có thể dùng cách làm không đúng để Chính lại Pháp của vũ trụ chẳng? Bảo hộ một cách vô điều kiện một người tu luyện chưa đạt tiêu chuẩn thì là chịu trách nhiệm với chư vị chẳng? Đó có phải là Chính lại Pháp của vũ trụ không? Đệ tử Đại Pháp vì sao cần tu luyện, vì

sao cần vượt quan, vì sao cần chính niệm mạnh mẽ, vì sao cần chịu khổ? Chỉ có như vậy mới có thể tính là tu luyện. Thực ra tu luyện chính là đến để chịu khổ, không phải là vì để đắc bảo hộ tại thế gian con người mà đến. Học Đại Pháp có bảo hộ, tu Đại Pháp cũng cần chịu khổ. Có học viên từng nói rằng gặp nguy hiểm thì Sư phụ sẽ bảo hộ; đúng vậy! Khi chính niệm chính hành thì nhất định sẽ bảo hộ.

Đệ tử: Hôm nay một phút trước khi gặp Sư tôn thì trong đầu não đột nhiên xuất một niệm đầu: “Sư phụ đến rồi, đang bước lên đài”; con liền nhìn thấy; con rất xúc động. Mẹ già [của con] 95 tuổi không biết chữ, ngày ngày đều tụng niệm “Pháp Luân Đại Pháp hảo”, “Chân Thiện Nhân hảo”, “Sư phụ hảo”, rất mong nhớ Sư phụ.

Sư phụ: Thái độ của chúng sinh đối với Đại Pháp không yêu cầu phải nghiêm túc giống như người tu luyện. Vừa rồi tôi giảng đó, rất nghiêm túc; vì chư vị là người tu luyện, đối với những vấn đề tối căn bản ấy mà vẫn nhận thức không rõ ràng [thì] tôi phải bảo mọi người một cách nghiêm túc. Là người thường mà giảng thì không cần như thế; họ chỉ là chúng sinh đáng thương, là nên cần được cứu độ. Chư vị là cần cứu độ người khác; bản thân chư vị làm không tốt thì không được; nếu không thì không cứu người khác được, thậm chí cứu không nổi bản thân.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở miền Tây vô cùng cảm tạ Sư tôn đã đích thân đến Pháp Hội giảng Pháp.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay)

Đệ tử: Những học viên từng đến New York cảm thấy rằng nhịp độ đệ tử California triển khai các hoạt động chứng thực Pháp là không đủ nhanh, vậy mà các đệ tử

California rất có năng lực và điều kiện kinh tế tốt; làm thế nào để các đệ tử Đại Pháp miền Tây có thể trong khi chứng thực Pháp mà phát huy sở trường của họ và có tác dụng lớn hơn nữa?

Sư phụ: Chính là vừa rồi học viên đề cập đến việc trộm báo, còn có thể lực tà ác rất mạnh, một số người phá hoại Pháp; tôi còn thấy được rằng vùng khu phố Tàu ấy là điểm để trống của việc chư vị giảng chân tướng và chứng thực Pháp; nhưng nó lại là chủ yếu nhất, là địa phương chủ yếu nhất của chư vị ở miền Tây; chư vị về cơ bản vẫn chưa coi trọng chỗ đó. Tôi qua lại ở chỗ đó thì không phát hiện được một tờ báo Đại Kỷ Nguyên nào. Do đó [về] sự việc này, mọi người cần minh bạch rõ là đệ tử Đại Pháp đang làm gì!

Đệ tử: Mỗi khi người lãnh đạo cao cấp của Trung Quốc sang thăm quốc gia khác, thì đó có phải cơ hội tốt cho chúng ta giảng chân tướng không?

Sư phụ: Đúng thế, các đệ tử Đại Pháp đều căn cứ theo điều kiện mà làm, căn cứ theo tình huống đương thời mà làm.

Đệ tử: Khi quan chức Trung Quốc đi thăm Mỹ quốc, chúng ta đặt mức độ việc kiện họ như thế nào?

Sư phụ: Đối với những người bức hại Pháp Luân Công rất nghiêm trọng, cũng không có ý hối cải, đã nắm chứng cứ thì có thể làm [việc kiện cáo]. Thực ra kiện những người đó không phải mục đích, kiện cáo họ là để họ minh bạch rằng bức hại ấy không phải làm điều xấu xong là xong đâu, mà sẽ phải thanh toán, sự bức hại của tà ác ắt sẽ phải chấm dứt, để họ minh bạch rằng không được tham dự bức hại; điểm này mọi người nhất định phải rõ.

Đệ tử: Xin Sư phụ giảng một chút về việc cứu trẻ mồ côi.

Sư phụ: Việc giải cứu cô nhi không được thực hiện trong các học viên; vì việc này là cần chính phủ Mỹ quốc ra mặt; cũng không nên liên đới đến tâm sức quá lớn. Cứu cô nhi là một trong tất cả những việc của đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng, chấm dứt bức hại, cứu chúng sinh; nhưng không phải là việc lớn nhất. Hiện nay đã có học viên đang cùng chính phủ Mỹ quốc làm [việc này].

Đệ tử: Gần đây có người truyền những bài văn phê bình và bôi nhọ Đại Pháp của Hiệp hội Phật giáo Trung Quốc. [Chúng con] không biết cần làm sao làm cho tốt hơn?

Sư phụ: Đối với những người đó cần dùng các phương thức khác nhau để đối đãi. Trước hết phát chính niệm thanh trừ tà ác phía sau họ; những người nào trong Phật giáo mà công kích Đại Pháp thì cũng là có nhân tố tà ác đang thao túng mà làm. Trong Phật giáo quả thực có một số ma chuyển sinh tham dự bức hại, gây tác dụng rất xấu; tương lai đều [bị] thanh trừ. Hãy chặn nó một cách chính diện; trước hết cần nghiêm túc giảng [rõ], rồi sau đó hãy luận chứng vấn đề.

Đệ tử: Là một thầy thuốc, [thì con] đối đãi thế nào với yêu cầu phá thai? Có thể làm vì người thường chăng?

Sư phụ: Trong «Chuyển Pháp Luân» tôi đã giảng hết sức rõ ràng rồi; đó là sát sinh.

Đệ tử: Làm thế nào phát huy tính chủ động và tích cực của học viên? Trong một thời gian khá lâu có khá nhiều học viên còn ỷ lại vào trạm phụ đạo, phụ đạo viên tổ chức tham dự chứng thực Pháp; tính ỷ lại rất mạnh.

Sư phụ: Đúng thế, riêng [việc] tôi đọc lên tờ câu hỏi này, thì học viên nên minh bạch rồi; đệ tử Đại Pháp đều phải đi con đường của bản thân mình. Mỗi cá nhân đều cần chủ động phát huy tác dụng bản thân, tìm việc mà làm, tìm người cần chực vị cứu mà cứu; không được ỷ lại vào người phụ trách bảo chực vị làm thế nào. Hiện nay người phụ trách về cơ bản không có hoạt động lớn thì họ sẽ không tổ chức; vậy ngoài những lúc đó ra thì chực vị không chứng thực Pháp hay sao? Do đó phần nhiều thời gian là đệ tử Đại Pháp tự mình làm thôi.

Đệ tử: [Con] xin hỏi rằng sau khi tà Đảng bị đổ, người Trung Quốc sẽ còn cơ hội phát biểu thanh minh thoái Đảng không?

Sư phụ: Tà Đảng đổ rồi mới thoái, thoái nữa thì còn tính gì đây? Thực ra hiện nay chính là lúc đặt vị trí sinh mệnh; ác Đảng đổ rồi thì còn cơ hội gì nữa?

Đệ tử: Báo Đại Kỷ Nguyên hiện nay dường như không đăng «Cửu Bình» nữa, có phải là Đại Kỷ Nguyên tiếng Trung, tiếng Anh nên cần phải coi trọng việc duy trì đăng «Cửu Bình» không? Đệ tử Đại Pháp ở Los Angeles chúc sức khoẻ Sư phụ.

Sư phụ: Báo Đại Kỷ Nguyên nên phải coi trọng vấn đề này. Giống như Tân Đường Nhân, không ngừng quảng bá, không ngừng làm. «Cửu Bình» chính là cứu người; chực vị chỉ cần quan tâm đến việc làm [quảng bá], sẽ không có người thấy phiền chán.

Đệ tử: «Cửu Bình» công bố đến nay rồi, nhưng vẫn có một số học viên tu lâu cá biệt không thể trút bỏ cái xác của tà linh, thậm chí vẫn tưởng rằng tà Đảng trước khi giành chính quyền thì là tốt, sau này mới thành xấu.

Sư phụ: Khi cướp chính quyền thì cũng đã xấu rồi; «Cửu Bình» đều vạch trần lịch sử của tà ác đó rồi; trong lịch sử, vì lợi ích bản thân tà Đảng đối xử tốt đẹp một chút với ai chưa hiểu rõ chân tướng đó cũng là giả dạng thô; mục đích là để nhiều người hơn tham gia với chúng. Khi chúng xuất khởi từ trong “Công xã Pari” thì chính là lưu manh tạo phản. Những năm bấy giờ lúc “Công xã Pari” tạo phản đã huỷ mất văn minh huy hoàng mà chư Thần muốn lưu lại cho lần văn minh này của con người. Chư vị thấy tại Pari điêu khắc ở khắp đường và những bức hoạ được lưu lại chứ? Tôi bảo chư vị rằng, đó chỉ không đầy một phần mười của thành phố Pari thô; rất rất nhiều những tích cổ văn hoá và tinh hoa nghệ thuật đã bị “Công xã Pari” phá huỷ hết cả, sức phá hoại rất lớn. Bấy giờ khắp thành phố Pari là tác phẩm nghệ thuật, chư Thần đều vì thế mà tán thán; một thành phố tuyệt đẹp đến vậy cũng đã bị phá huỷ rồi.

Đệ tử: Tu luyện hiện nay của chúng con là vì người khác tu luyện, vì cứu độ chúng sinh mà tu luyện; cách nói vậy có đúng không?

Sư phụ: Không đúng; là vì bản thân chư vị mà tu luyện. Chúng sinh mà chư vị cứu độ là ‘hoà’ vào trong tu luyện bản thân chư vị, cũng là đang lấy viên mãn thế giới của bản thân làm mục đích. Trước đây tôi giảng rồi, rất nhiều người đã đạt đến cảnh giới viên mãn rồi. Tôi không phải là tùy tiện nói bậy cho mọi người; lúc bấy giờ 90% học viên đã được đưa đến vị [trí] rồi, hơn nữa vị trí đệ tử Đại Pháp là không hề tầm thường, không phải là một quả vị bình thường. Quả vị chủng [loại] ấy là dựa vào tu luyện cá nhân thì không đặc nổi; một người tu luyện phổ thông 10 đời 8 đời, 100 đời cũng không

tu nổi cao đến như vậy! (vỗ tay) Đó là vì: thứ nhất, chư vị là sinh mệnh mà Đại Pháp độ, thứ hai, chư vị là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ vũ trụ Chính Pháp, thứ ba, chư vị mang theo sứ mệnh vĩ đại là cứu độ chúng sinh, mà bản thân chúng sinh được cứu độ cũng không tầm thường, rất nhiều chúng sinh cũng là tầng thứ cao đến, các đệ tử Đại Pháp chính là mang theo sứ mệnh to lớn nhường ấy, chư vị mới có thể tu cao đến vậy, chứng đến quả vị to lớn đến vậy, chư vị mới có thể có thành tựu huy hoàng như thế. (vỗ tay)

Đệ tử: Chồng của con là người Tây phương, chưa tu luyện Đại Pháp; trong mấy năm Chính Pháp này anh ấy cũng nhận nạn rất nhiều; đối với những việc con làm thì không hiểu; giờ yêu cầu ly hôn với con. Đệ tử cũng rất nỗ lực thuyết phục, nhưng vô dụng. Đệ tử có phải là ở một phương diện nào đó tu còn sai kém quá tạo thành vậy không?

Sư phụ: Những sự việc này, Sư phụ chỉ có thể dẫn ví dụ. Nhưng thường hề tôi dẫn một ví dụ, thì chư vị cảm thấy như đang nói về chư vị. Không phải thế. Ví như nói về đối với gia đình, về tình [cảm] vợ chồng, còn có rất nhiều rất nhiều sự việc?, thì có phải là đã lấy Pháp để đo lường chưa? Chư vị thật sự là như ‘từ bi chúng sinh’ đối đãi với họ chưa? Thật sự như vậy thì có lẽ hiện nay sẽ không phải trạng thái này. Nếu chư vị ở gia đình biểu hiện hoàn toàn là một người thường, có lẽ sẽ gặp phải sự tình như thế. Sự việc nào cũng không đơn giản; nếu như thật sự có thể buông bỏ chấp trước bản thân, chấp trước không làm lay động được nữa, [thì] mâu thuẫn cũng như mây khói bay tan mà thôi.

Đệ tử: Có cá nhân rất miệt mài vào hoạt động Đại Pháp, thậm chí đến các nơi nói Đại Pháp hảo; nhưng rất nhiều người thường vì gặp anh này mà có phản cảm đối với Đại Pháp. Nhiều năm qua các học viên nỗ lực giúp anh ấy, [nhưng] hoàn toàn vô hiệu. Vị này có tâm hiển thị, tâm tranh đấu, tâm tham, hiển thị công năng; khi luyện công phát chính niệm thì trông cổ quá lăm; thậm chí có người thường còn hỏi: Tại sao các bạn cho anh này làm một thành viên trong các bạn nhỉ?

Sư phụ: Trong các học viên là có [người] như thế. Thuận theo thời gian thì ngày càng mau đến cuối cùng rồi, nên thay đổi thành lý trí hơn lên. Nhưng vẫn không đạt, họ miệt mài vào chút tiểu năng tiểu thuật của họ; nắm chặt vào một chút những thứ đó của họ nên không thể đề cao. Tôi vừa giảng rằng quả vị của đệ tử Đại Pháp cao tới nhường nào, có rất nhiều học viên đều có thể lĩnh hội được, nhưng họ ôm chết cứng vào một chút những gì họ thấy, chính là không tiến bộ được nữa; lại còn dương dương tự đắc. Cái tâm ấy chính là chấp trước to lớn nhất to lớn nhất; bị các chủng nhân tố tác động đến mức lý trí không sáng tỏ nữa; mà họ vẫn cho rằng họ là lý trí lắm.

Đệ tử: Ngài đã từng giảng rằng, khi các đệ tử Đại Pháp phối hợp nhất trí thì Pháp lực sẽ thể hiện rất lớn. Nhưng có học viên, khi bất đồng ý kiến với đồng tu khác, liền ở hoàn cảnh công khai mà nói lớn [công kích] người kia, khiến người thường tụ lại xem. Có học viên bảo rằng như thế ảnh hưởng không tốt.

Sư phụ: Tôi cần nhìn vấn đề này ở hai phương diện. Học viên e sợ người ta vây nhìn; có tâm chấp trước vào giữ thể diện, thì có thể lúc ấy họ mượn cái miệng của

vị kia để khơi việc cho người ta vây nhìn, khiến chư vị thấy cái tâm của mình. Tu luyện mà; sẽ thông qua bất kể phương thức nào để đưa chấp trước của chư vị phản ánh xuất lai. Tất nhiên khi tự mình nhận thức không ra thì sẽ bảo rằng ảnh hưởng không tốt; có lẽ là những người thường kia hoàn toàn không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì, thậm chí hồ đồ không rõ [việc gì]. Đó là một phương diện. Một phương diện nữa; có học viên hoàn toàn không suy xét gì đến ảnh hưởng đối với Đại Pháp, ở tình huống nào cũng chẳng xét gì đến hình tượng Đại Pháp, vẫn luôn cường điệu bản thân mình, cho rằng ý kiến của mình là to lớn; đó có phải là một chấp trước rất mạnh mẽ không? Ai đang dùi vào đầu mũi sừng bò vẫn không thấy chấp trước của mình; chính là bị ma, bị tà ác dùi vào sơ hở, tâm chấp trước bị phóng đại, phóng lớn, làm cho lớn lên, vậy nên trong đầu não càng cảm thấy mình đúng, càng cảm thấy mình nên phải như thế. Tâm nào của con người cũng đều sẽ bị ma phóng đại. Lúc ấy thật sự lý trí không dấy khởi lên nổi. Nhưng để tránh sự việc như vậy xuất hiện, tôi bảo mọi người rằng, quyết phải chú ý tới hình tượng người đệ tử Đại Pháp; [nếu] như thế thì chư vị có thể cứu người ta sao đây? Chính niệm thật mạnh; không được bị tà ác cứ dùi mãi vào sơ hở.

Đệ tử: Xin Sư phụ chỉ cho đệ tử chúng con về câu: “Đồng tâm lai thế gian, đắc Pháp dĩ tại tiên”?

Sư phụ: Đúng thế, có những học viên tu được tốt, thật sự đắc Pháp trước, từ đó có thể chính niệm chính hành, lúc nào cũng ở trong Pháp. Có người vào cửa Đại Pháp trước rồi; có người sau này mới học Đại Pháp; đó là đã vào từ trước về mặt hình thức.

Đệ tử: Có một số học viên thường đến nhà thờ Cơ Đốc giáo, coi đó như một trường sở xã giao; như vậy đúng chăng?

Sư phụ: Là có những vị học Pháp không sâu; một chân trong cửa, một chân ngoài cửa; vậy chư vị muốn làm người thường thì cứ làm thôi; tôi cũng không nói rằng không cho người thường vào đó. Tu Đại Pháp thì chư vị muốn đến thì chư vị đến, không muốn tu thì chư vị không tu; nhưng chân tu Đại Pháp là phải ‘bất nhị Pháp môn’. Có người vì để đi giảng chân tướng; nhưng hồng Pháp không được làm một cách có ý riêng nhằm vào tôn giáo. Tôi là Sư phụ cũng đều không làm thế; vì đó là việc của bước tiếp sau; hiện nay là nhằm vào con người thế gian phổ thông, đặc biệt là người Trung Quốc mà giảng chân tướng.

Đệ tử: Có một học viên tu lâu, con của bà đã làm rất nhiều việc tổn hại Đại Pháp; xin hỏi người mẹ ấy có thể vạch rõ giới tuyến giữa bản thân và con mình không? Chúng ta đối đãi với sự việc này như thế nào?

Sư phụ: Ai làm việc gì thì cũng tự mình chịu trách nhiệm; không ai thay thế được ai. Chư vị không cần vạch rõ giới tuyến việc đó là cậu ấy làm chứ không phải chư vị làm. Chính là nếu chư vị khi giảng chân tướng mà không khởi tác dụng khiến cậu ấy dừng lại, không giảng rõ cho cậu ấy về quan hệ lợi hại, thì đó là bản thân có vấn đề. Nếu chân tướng quả thực đã giảng rất nhiều rồi, mà cậu ấy vẫn làm thế, thì đó là vấn đề của cậu ấy; để tùy cậu ấy đi thôi. Không ai phá hoại nổi Đại Pháp đâu. Đừng lo; trời cũng không sụp xuống đâu; bị huỷ là bản thân cậu ấy thôi.

Đệ tử: Nơi chỗ chúng con có học viên học Pháp tu luyện đã bao năm rồi, nhưng vẫn thường có hành vi quá khích, hơn nữa tính tình cá nhân rất kém, nhiều người bị ảnh hưởng. Có đồng tu cho rằng người như thế không phải học viên, nên thanh trừ đi.

Sư phụ: Trong các học viên, cự thế lực có an bài một số người gây rối loạn. Mục đích của chúng là không để hoàn cảnh của đệ tử Đại Pháp quá thanh tịnh, lấy cái đó để phản ánh xuất ra các nhân tâm của học viên; do vậy chúng phải khuấy động ở đó, cự thế lực khuấy đục mò cá. Vậy nên những người đó, chư vị đã vào đây, tôi là Sư phụ cũng coi chư vị như là đệ tử; chính bản thân chư vị có muốn là đệ tử không, thì chư vị hãy suy xét kỹ lại lần nữa. Suy nghĩ thật chín chắn rồi, chư vị chiếu theo yêu cầu cho đệ tử Đại Pháp mà làm, chiếu theo yêu cầu của tôi, Lý Hồng Chí, mà làm; đừng theo an bài hồ đồ lộn xộn của cự thế lực rồi làm những việc không có lý trí ấy, cuối cùng bị đánh rớt xuống.

Đệ tử: Người Hoa ở khu phố Tàu San Francisco rất nhiều. Có một bộ phận không muốn nhận tài liệu giảng chân tướng, giảng cho họ cũng không nghe. Bộ phận những người ấy thì sẽ làm sao?

Sư phụ: Hiện nay không giống như mấy năm trước; năm nay khác với năm ngoái rồi. Bây giờ cũng không như nửa năm trước. Hãy thử làm xem sao, có phải sẽ vẫn như cũ hay không? Mà dẫu rằng đúng là như thế, thì dựa vào chính niệm của chư vị cũng phải mở ra một bầu trời, phải không? (vỗ tay)

Đệ tử: Ở Trung Quốc cũng có tình huống như thế, hễ đề cập đến Pháp Luân Công và «Cửu Bình», thì không dám nghe.

Sư phụ: Người ta loại nào cũng có; bị ác Đẳng dọa sợ quá là cũng có nhiều người thế. Ác Đẳng tà ác trong nhiều năm như thế; then chốt là ở chỗ đệ tử Đại Pháp dùng chính niệm thanh trừ tà linh đang khống chế con người, sau đó giảng lại chân tướng cho người ta. Hãy thực hiện một cách trí huệ; cứu người mà.

Đệ tử: Ở trên đầu con thường có một loại thứ vô hình đè xuống; đặc biệt là khi đã tĩnh. Con không biết là việc tốt hay là tà linh can nhiễu?

Sư phụ: Nếu đệ tử Đại Pháp thực hiện được [ngay] chính, không có chấp trước rất mạnh hoặc thứ chấp trước về căn bản, thì không thành vấn đề. Có người nói ‘tôi học Pháp rồi gặp phải tình huống này, gặp phải tình huống kia’. Tôi thường giảng một câu rằng: chư vị học Đại Pháp rồi, thì vô luận chư vị gặp tình huống tốt hay tình huống xấu, thì đều là hảo sự, (vỗ tay), vì đó là chư vị học Đại Pháp rồi mới xuất hiện đó. Có một số học viên học Đại Pháp rồi gặp phải ma nạn rất lớn; nếu chư vị không tu luyện, thì ma nạn đó chính là sẽ khiến chư vị đi đến huỷ diệt. Chính là vì đã tu Đại Pháp rồi, nên ma nạn ấy đến sớm tuy rằng phải chịu áp lực rất lớn, khảo nghiệm đối với tâm tính rất khó chịu, có lúc vượt quan cũng sẽ rất lớn; nhưng rốt cuộc những ma nạn ấy đều sẽ qua hết; đều cần phải kết toán, đều cần phải trả [tiền] hoá đơn. (mọi người cười) Đó chẳng phải là ‘hảo sự’ sao? Vậy nên chư vị gặp việc tốt, việc xấu, miễn là chư vị đã tu Đại Pháp, thì đều là việc tốt; nhất định vậy.

Hôm nay giảng vậy thôi. (vỗ tay) Pháp hội còn cần phải tiếp tục; Sư phụ có những lời giảng hơi nặng một chút, có những lời có thể chưa trực tiếp điếm tới, có lời mà đối với vấn đề rất nghiêm trọng mà vẫn nói một

cách mềm mỏng một chút. Nhưng dù thế nào đi nữa, đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, đều nên đứng tại Pháp mà làm những gì đệ tử Đại Pháp nên làm. Có người nói rằng “Thưa Sư phụ, con hiện nay đề cao vì sao chậm vậy?” Tôi nói rằng chư vị chỉ đọc sách thì không được; vì đệ tử Đại Pháp phải làm tốt ba việc; chư vị chỉ làm một việc nên chư vị cảm giác không ra sự đề cao. Chư vị nếu làm tốt cả ba việc rồi, thực thi đều rất tốt rồi, thì chư vị sẽ cảm thấy đề cao; hoàn toàn khác với giai đoạn ban đầu cá nhân học Pháp tu luyện; chính là vì quan hệ ấy. Sau “20 tháng Bảy” 1999 và trước “20 tháng Bảy” 1999, trạng thái của hai giai đoạn ấy là hoàn toàn khác nhau. Do đó chư vị làm tốt ba việc là tu luyện; ba việc mà chỉ làm một việc thì không phải tu luyện; chính là như thế; cũng không đề cao được; vậy nên đệ tử Đại Pháp nhất định phải thực hiện cho tốt. Tất nhiên chư vị ngồi đây có những học viên mới, nhưng chưa có yêu cầu như vậy đối với chư vị; hiện nay chư vị chỉ cần học Pháp tốt, tu lên trong Pháp; giai đoạn này như vậy là khả dĩ rồi. Còn đối với đệ tử tu lâu, thời gian lâu rồi, mà vẫn không [đứng] tại Pháp mà làm thì không được. Vì học viên mới nhất định có một quá trình nhận thức; chư vị nói hôm nay tại chỗ thành Phật, đó chỉ là hình dung vậy thôi. Không có tiêu bỏ nghiệp lực, về nhận thức chưa có đề cao, về cảnh giới chưa có đề cao, thì thành Phật sao? Thành Phật nào đây? Đó chỉ là một loại hình dung thôi. Là đệ tử Đại Pháp, thông qua Pháp hội này, hoặc là [thông qua] điều Sư phụ giảng, chư vị có thu hoạch, như vậy chư vị thực hiện tốt hơn.

Thời gian quả thực rất gấp. Mọi người đã thấy rồi, những biến đổi ở thế gian này, những biến đổi trong

hình thế khi đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, đều rất nhanh. Thuận theo thời gian mà biến đổi tiếp tục nữa thì chư vị còn có thời gian làm các việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm hay không? Tại sao không tận dụng [thời gian]? Đệ tử Đại Pháp đã là coi việc chịu khổ như việc tốt, là để đề cao, vậy thì càng ngày hoàn cảnh này càng tốt lên, khổ cũng càng ngày càng không còn nữa. Khi không cần chư vị giảng chân tướng người ta cũng chủ động tìm chư vị để nghe chân tướng, chủ động tìm chư vị học công, khi ấy chẳng phải chư vị cũng không còn cơ hội gây dựng uy đức nữa? Chư vị có thể cảm thấy thế thật tốt, đều đến học cả, không mất công nữa, nhưng chư vị cũng không còn điều kiện đề cao nữa; phải [vậy] không? Vậy nên tôi nghĩ rằng, mọi người bất kể như thế nào đi nữa đều phải biết trân quý giai đoạn thời gian này, chỉ nháy mắt sẽ qua hết.

Trong thời gian thì con người không cảm giác được gì nhiều về bản thân thời gian. Con người trong một giây đồng hồ là xong một đời, trong một giây ấy người ta cảm thấy đã qua một năm, là giống với người ta trong thời gian một năm nếm trải hết một năm, cảm giác giống hệt không khác; sinh mệnh trong tác dụng của thời gian không cảm giác được sự nhanh chậm của thời gian. Vũ trụ là do các thời gian khác nhau như thế cấu thành; chính là bản thân con người mới cảm giác thấy rằng chúng ta còn có thời gian. Tại nơi cao nhất của vũ trụ nhìn thì thấy chỉ là một nháy mắt, chỉ bất quá là lấy thời gian đó mà hạn định chư vị vào trạng thái của con người. Vũ trụ đâu có lịch sử của mình lâu dài đến đâu, đâu Chính Pháp có an bài lịch sử lâu dài đến đâu, cũng bất kể là Tam giới này đã tạo ra thời gian bao

lâu rồi, hết thấy điều ấy đều sẽ thuận theo thời gian mà trôi qua; hết thấy cái mới sẽ xuất hiện ra rất nhanh. Rất nhiều học viên đều đang mong đợi; thật sự triển hiện xuất lai ấy, thì tu luyện cũng là xong rồi. Chư vị là tăng thứ nào thì là tăng thứ đó rồi; tất nhiên chư vị là người thì chính là người rồi, mọi thứ đều định lại.

Giảng đến như vậy thôi. Hy vọng mọi người thực hiện tốt hơn nữa, tinh tấn hơn nữa, để lần tới khi tôi gặp chư vị là sẽ có biến đổi lớn hơn. Cảm ơn tất cả. (vỗ tay)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, không phải chính văn, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2005/12/1/115620.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2005/12/1/115620.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: https://en.minghui.org/html/articles/2005/12/4/SF_20051105_Lecture.html.

Phần Giảng Pháp dịch ngày: 13-4-2006, phần hỏi-đáp cập nhật ngày 9-1-2009

Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **ác long:** con rồng ác, thể hiện của Trung Cộng ở không gian khác.
- **an dật:** an nhàn, sung túc, thoải mái; người tu luyện cần bỏ cái tâm cầu an dật này.
- **bất khả tư nghị:** không thể nghĩ bàn, [điều] khó tin, khó hình dung ra được.
- **Bích Chi Phật:** trong Phật giáo cũng gọi là **Độc Giác Phật**, thành Phật nhờ tự giác ngộ; nguyên từ tiếng Phạn: *Pratyeka*. Đó là một quả vị được lưu truyền trong Phật giáo. Không thấy Sư phụ diễn giải thêm.
- **chính diện, phụ diện; chính, phụ:** có thể hiểu là *chính*

diện, phản diện; chính, phản.

▪ **Chính Pháp hồng thế:** lực lượng (thế) lớn mạnh của Chính Pháp.

▪ **chiếm thượng phong:** chiếm ưu thế hơn, trội hơn, mạnh hơn, áp đảo.

▪ **Cửu Bình:** Chín bài bình luận về đảng cộng sản, do Thời báo Đại Kỷ Nguyên (www.dajiyuan.com, epochtimes.com) công bố cuối năm 2004.

▪ **di lậu, lậu:** chỗ rò rỉ, thiếu sót.

▪ **đề thăng:** đề cao lên, thăng hoa lên; trái với *đề thăng* là *giáng hạ*.

▪ **đơn truyền, độc truyền:** truyền cho một người, nói về môn phái mà sư phụ chỉ truyền cho cá nhân đơn lẻ qua các thời đại.

▪ **dự ngôn:** tiên tri, lời báo trước.

▪ **hảo sự:** việc tốt.

▪ **khung thế:** đại khung thiên thể (diễn theo chữ).

▪ **hồng nguyện:** nguyện lớn; *hồng* → to lớn.

▪ **kim hầu phân thân:** khí vàng phân thân.

▪ **Lôi Phong:** một mẫu hình đạo đức những năm 1950, 1960 ở Trung Quốc.

▪ **lý giải:** hiểu rõ, hiểu, hiểu bằng lý tính, hiểu với tính lô-gic.

▪ **ma mộc:** thờ ơ, tê liệt, không còn hứng thú gì, trong bài dịch là *trơ như gỗ*; *ma* → tê liệt, *mộc* → gỗ.

▪ **nhân tâm:** cái tâm của con người, tâm người thường phạm tục.

▪ **nhân thể:** thân thể con người.

▪ **nhất thị đồng nhân:** đều là cùng một chữ nhân, tất cả đều được coi là con người bình đẳng như nhau (diễn giải theo chữ nghĩa); chữ *nhân* này là chữ *nhân* trong cụm từ *nhân nghĩa lễ trí tín*.

▪ **phân hoạch:** phân chia, hoạch định.

▪ **quan:** cửa, cửa ải; thường có nghĩa bóng là *khảo nghiệm*; một số đại huyệt cũng được coi là *quan*.

- **quy vị:** quay về vị trí; có thể dùng để nói về việc người tu luyện tu trở về nơi ban đầu của mình.
- **Tân Đường Nhân:** tên đài truyền hình trung lập, khởi xướng bởi đệ tử Đại Pháp ([//www.ntdtv.com](http://www.ntdtv.com)).
- **tam thoái:** thoái đảng/đoàn/đội, tức là thoái xuất khỏi Trung Cộng và các tổ chức liên quan.
- **tán thán:** khen ngợi, trầm trồ ca ngợi.
- **Phát Thanh Hy Vọng:** tên đài phát thanh trung lập, do đệ tử Đại Pháp khởi xướng ([//soundofhope.org](http://soundofhope.org)).
- **thành thực:** trưởng thành (*thành*), chín chắn (*thực*) (diễn theo chữ nghĩa).
- **thế tục:** thế gian phàm tục, thế giới nhân loại.
- **thể ngộ:** bản thân tự thân ngộ ra được.
- **thể hệ:** hệ thống, hệ thống các thiên thể.
- **thống hận:** căm hận.
- **tổ thành:** tổ hợp lại mà thành.
- **tự thị nhi phi, ngôn bất do trung:** [lời nói] nghe như phải mà là không phải, không xuất tự đáy lòng.
- **Trung Cộng:** Đảng cộng sản Trung Quốc.
- **vinh diệu:** vinh quang.
- **vô biên vô tế:** [rộng lớn] không biên giới, không ngăn mé.